Eric de Noorman

Het Tyrfing mysterie

door Hans G. Kresse

De Avonturen van Eric de Noorman

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

HET TYRFING-MYSTERIE

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, BRUSSEL

Korte inhoud van de laatst verschenen deeltjes :

Bij zijn terugkeer na een lange, avontuurlijke reis, verneemt Eric dat zijn vader, Wogram, koning der Noormannen gestorven is. Diens plaats werd ingenomen door een neef van Eric, de dwingeland Omon. Eric gelukt erin de valse koning Omon van zijn plaats te verjagen. Hij verneemt dat zijn vader vermoord werd. Met behulp van de tovenaar Lauri weet hij zich op de moordenaar te wreken. Aan Lauri heeft Eric een belofte moeten afleggen. Hiervoor vertrekt hij terug op reis. Hij belandt eerst in het eiland van de dodenridders. Daarna sluit hij vriendschap met Intor, de woudkoning. Samen strijden zij tegen de koningin Ergosa, die met ijzeren hand over het land der verschrikking, Materia, heerst. Zij weten het land te bevrijden en maken kennis met de wonderen uit het land van Mu, broeder van Intor. Op de terugreis met zijn vriend Halsa, moet Eric op een eiland aanleggen om drinkwater te zoeken. Hier ontdekken zij het geheim van het grafgewelf en weten de koningsdochter Aitka die er in opgesloten is te bevrijden. Terug in het land brengt Eric bezoek aan de tovenaar Lauri die hem verplicht een scheepslading goud uit « Goudland » af te halen. Eric vertrekt naar Goudland maar wordt door de eilandbewoners gevangen genomen en ter dood veroordeeld. Op het nippertje wordt hij door het volk der zonaanbidders gered die hem voor de « Zoon van de Zon » aanzien. Hij wordt bevriend met de koning der Ozmecs, doch de vijand van de hogepriester Techotla. Deze besluit hem aan de zonnegeest te offeren. Eric weet zich te bevrijden en het land van de tyranie van de priesters te verlossen. Hij vertrekt eenzaam huiswaarts met zijn lading goud.

Hij wordt opgenomen op een Chinese jonk, dat een ander schip aanvalt en Lotus van Jade, de lievelingsdochter van de Keizer van China ontvoert, om een scheepslading goud als losprijs te bekomen. Eric slaagt er in deze Chinese Prinses te bevrijden en behouden bij haar vader terug te brengen.

De Keizer en Eric worden de slachtoffers van een Staatsgreep. Eric en Lotus van Jade gelukken er in het rijk te redden en de Keizer te bevrijden. Deze schenkt Eric een schip vol kostbaarheden waarmede hij eindelijk de tocht naar Noorwegen aanvangt. In een cel zit Baldon opgesloten om in het noorden gerechtigd te worden...

Baldon kan de bemanning van het schip omkopen en, zodra Eric in Noorwegen geland is, met het goud naar zijn burcht vluchten. Lauri heeft tijdens Eric's reis de macht over het land weten te krijgen en Winonah met haar kind gevangen te houden. Lauri wordt door geldgebrek verplicht met Baldon een verbond te sluiten en hem in ruil voor het goud, het Rijk aan te bieden...

Met de hulp van de Lynx der Wouden en diens mannen zal het Eric gelukken zijn zoontje terug te vinden en Baldon in een val te lokken. Dank zij Orl, de Koning der Dvergars, zal ook Lauri schaakmat gezet worden en zal Eric zich terug aan zijn volk en land kunnen wijden.

Zekere dag verneemt Eric dat een « Zwarte Ruiter » het Oostelijk deel van zijn land onveilig maakt. Dadelijk begeeft hij zich naar het Oosten waar hij kennis maakt met Yark de Stijfhoofdige. Samen zullen zij na veel moeite die « Zwarte Ruiter » ontmaskeren en onschadelijk maken.

Verrast door een onweder, zoekt Eric een onderkomen bij Allard, op wiens burcht een vloek drukt. Op het nippertje haalt Eric het tegen wezens uit andere tijden en bevrijdt hij meteen de burcht van de vloek. Met de legendarische boog van Allard als geschenk, keert Eric, dwars door de steppen, terug naar het Noorden.

Eric wordt toevallig betrokken in een meeslepende jacht door een nomadenstam ingezet op Raven, het wilde paard dat ook « De Koning der Steppe » genoemd wordt. Bij het afsterven van de oude nomadenleider ontstaat naijver tussen zijn twee zonen Toeghir en Gonor.

Eric heeft de boze plannen van Toeghir, om Gonor, met de steun der Stichi uit de weg te ruimen, doorzien. De dood meermaals nabij, zal het Eric toch gelukken Gonor te redden en de Stichi, erg gedund, naar hun haardstede terug te drijven.

— Ik heb geen gééééld, ik heb geen huis, de hele wereld is mijn thuis, ik ben...! Hola, wie hebben we daar ! onderbreekt de oude landloper zijn lied. Zou dat een makker zijn van onze zwerversgilde ?

Een klein kereltje doet zich, gezeten op een steen, te goed aan een hevige hap en een frisse dronk. De ezel, die hem blijkbaar tot rijdier dienen moet, staat zijn baas met grote domme ogen aan te kijken.

— Zo, broer, gij hebt het geschoten ! grijnst de landloper met een blik van verstandhouding. Waar komt dat lekkere spul allemaal vandaan ?

— Mij niet zijn uw broer ! zegt het ventje. Ik eten ! Gij soms maag rammelen ?

— Dat zou ik denken, broer, herneemt de oude, likkebaardend. Maar vertel eens : die ezel met pak en zak buitgemaakt ?

Hij doet een greep in de knapzak die naast het mannetje ligt.

— Worst zowaar. Vooruit, kom eens op met uw verhaal, broer!

— Noemen mij toch niet broer ! Uw voorvaderen mij geheel onbekend. Hij schudt het hoofd. Ik ook niet begrijpen wat raars daar uit uw mond komen. Gij beter met mij eten !

Gemoedelijk veegt de oude langs zijn grote rode neus.

— Iets voor de maag is mij altijd welkom, grinnikt hij.

En met een wijd gebaar duidt hij de bezittingen van de ander aan, waar zijn ogen met begerige blikken overheen zwerven.

— Vooruit, broer !

— Mij geen zwerver ! antwoordt de ander met een comisch-trotse blik. En voor u geen familie ! voegt hij eraan toe. Ik afgezant van mijn meesteres, zij mij uitgezonden om meester te zoeken.

— Uw meester zoeken, broer? En wie is dan die meester van U? Heeft hij geen baantje met goed eten en weinig werk?

— Meester koning zijn van al dit land, zegt het mannetje. Alle bossen en bomen van hem. Ik zijn lijfdienaar. Koning Eric mij veel toevertrouwen !

Een vrolijke grijns trekt over het gezicht van de landloper.

— O ja, broer ! Dan zal ik u ook even een geheimpje vertellen. Ik ben de neef van koning Langa. Vat ge?

En schaterlachend om zijn eigen grap, laat hij intussen een groot stuk wildbraad in de zak van zijn buis glijden. Pum Pum is te verontwaardigd om hiervan iets te merken.

— Gij beter maken geen grappen met Pum Pum ! zegt hij. Ik veel jaar zijn metgezel van koning en veel gevaar gedeeld. Nu hij te lang uitblijven en Vrouwe Winonah mij gezegd, ik hem tegemoet rijden.

Uitdagend kijkt hij de zwerver aan.

Verbouwereerd staart de landloper de kleine man aan.

Pum Pum merkt eensklaps het diepe stilzwijgen op.

— Wat er is ? gromt hij smakelijk, geen honger ?

De ander poogt kalmerend te grijnzen en staat achteloos op.

— N...Nee. Mijn trek is over, stottert de landloper. Eensklaps keert hij zich om en beent weg.

— Ik dat een schande noemen en onbeleefd, pruttelt Pum Pum.

Hij pakt zijn spullen weer bij elkaar en krabbelt zijn ezel liefkozend achter het oor. Nog namopperend werkt hij zich in het zadel.

— Landloper ! Maar lopen door land van ander man. Om het land te krijgen. Bah ! Komaan, ezel. Gij mij brengen bij meester gauw.

Braaf stappend draagt het ezeltje Pum-Pum langs bossen en velden in noordoostelijke richting. Daar moet hij zijn meester zoeken. Vrouw Winonah heeft hem op het hart gedrukt, vooral niet af te dwalen. Eensklaps houdt hij de ezel in bij een tweesprong.

— Wat ik nu doen ? Ik gaan rechtdoor, de wouden in of ik hier afslaan langs de velden ?

Nadenkend trekt hij aan zijn rechteroor.

— Wouden zeer stil, wilde beesten, niet grappig. Ik maar klein Pum Pum en beren groot.

— Ik toch maar niet door wouden gaan. Daar veel vroeger donker worden. Ik langer kan doorrijden langs korenvelden en eerder zijn bij geliefde meester.

Pum Pum kan niet weten, dat op hetzelfde ogenblik een zwaar bewapende ruiter een andere tweesprong nadert. Het is een fier paard dat hem draagt. Zijn krachtig gelaat is verweerd en gebronsd door de zon en wind en fel schitteren daarin zijn grijze ogen. Hij draagt de sobere kleding van de krijgsman, het zwaard aan de zijde, de pijlenkoker op de rug. In de linkerhand houdt hij een zware, lange boog.

Een luid roepen doet hem opzien. Drie mannen te paard naderen van de zijweg. Stofwolken wijzen hun spoor. Als ze naderbij komen blijken het twee ridders te zijn met een wapenknecht. Een oudere man met scherpe gelaatstrekken en een brede knevel bereikt de tweesprong het eerst. Vorsend neemt hij de wachtende ruiter op en dan vliegt een trek van blijde verrassing over zijn gelaat. Hij heeft de krijgsman herkend en zegt opgewonden :

— Heer Koning !! Welk een eer verschaft het lot ons. Sta mij, uw nederige dienaar, toe, de eerste te zijn om u te begroeten.

— Gegroet, ridder Ewoud, antwoordt Eric vrolijk. Waarheen gaat gij met uw gezelschap?

— De burcht van Tyrfing is ons doel, Heer Eric, antwoordt de andere ridder hem thans. De burcht van uw leenman Olaf.

— Dan reizen wij samen ! beslist Eric, en gevieren zetten zij de tocht voort.

Het ontgaat Eric niet, dat de oude man naast hem verstolen blikken naar hem werpt. Maar deze stelt hem op zijn gemak en zegt:

— Ge zult uw koning van ver wel voor een bedelaar gehouden hebben. Men kan u dit niet kwalijk nemen. De tocht was lang !

Uur na uur rijden zij voort. De oude ridder stelt een paar vragen en met enkele woorden maakt de koning gewag van de gebeurtenissen in de steppengebieden. Ridder Ewoud, die zijn Heer reeds vele jaren kent, weet hoeveel heldendaden achter die weinige woorden schuil gaan. Bewonderend ziet hij naar hem op.

Langzamerhand begint het landschap iets van zijn onherbergzaamheid te verliezen. Zij zien een kolenbrandershut en steeds meer zijwegen komen op de weg naar Tyrfing uit. De hofsteden die zij nu voorbijgaan worden steeds talrijker en weldra rijen de bewerkte velden zich aaneen. Zij naderen de heerlijkheid.

Dan, tegen het vallen van de avond, doemen in de verte de omtrekken van een grote burcht op somber, groots en ontoegankelijk, afwerend met zijn hoge muren, waarin de smalle venstergaten in de avondschemering spiedende ogen schijnen.

Eric, met zijn wonderlijk scherpe ogen, is de eerste die het bouwwerk opmerkt en met een handbeweging zegt hij :

— Het doel van de tocht is nabij. Daar ligt het slot Tyrfing.

In gestrekte draf bereiken zij de brede heirbaan, die recht naar het slot leidt. Spoedig heeft een ruiter hen achterhaald. Zijn kledij vertoont de sporen van een lange tocht. Ware het niet voor de wapenuitrusting, men zou geneigd zijn de ruiter als een landloper te betitelen.

Terwijl Eric en ridder Ewoud zich op de achtergrond houden, rijdt ridder Awain zijn paard tot naast dat van de krijgsman.

— Goedenavond ! waarheen voert uw pad, brave man ? klonk zijn vraag.

— Naar het slot Tyrfing om onderdak voor de nacht te verzoeken.

— Het zal u niet geweigerd worden, lacht Awain.

Doch verder ? Het schijnt mij, dat gij een doel op het oog hebt. In wiens dienst rijdt gij langs deze wegen ?

— Gij vraagt veel, heer, mompelt de krijger, doch wie ben ik om u het antwoord te onthouden ? Wel dan : Vrouw Astara zendt mij met een boodschap van gewicht voor de edelste aller vorsten, Eric, koning der Noren.

Op het horen van deze woorden vliegt een glimlach over Eric's gelaat en ook beide ridders wisselen een vrolijke blik.

— Zeg mij thans : hoe luidt de boodschap, die Vrouw Astara voor mij medegaf ? zegt Eric.

— In het oostelijk leen, Heer, is het recht zoek. Roversbenden terroriseren de bevolking. Moord en doodslag zijn dagelijkse gebeurtenissen. De hofsteden gaan in de vlammen op : Vrouw Astara roept uw hulp in voor de bestraffing der misdadigers en het herstellen van rust en orde... Wanneer niet gauw ingegrepen wordt, zal het te laat zijn !

— Voorwaar, dit is ernstig nieuws ! roept Ewoud verschrikt uit.

Eric beveelt :

— Ridder Awain zal met deze krijgsman terugrijden naar Astara's leen. Hij zal de klachten van de Vrouw grondig onderzoeken en mij van de uitslag zo spoedig mogelijk op de hoogte stellen. Daarna kunnen wij beslissen of daadwerkelijke hulp noodzakelijk is.

Bij het horen van dit bevel nijgt Ridder Awain het hoofd :

— Dus géén verblijf op Tyrfing; géén vrolijke muziekavonden, géén gezellig gekout naast een knapperend houtvuur, géén warm bed. In de plaats daarvan een lange rit te paard naar Astara's leen, door duistere wouden, op zoek naar roversbenden. Het zij zo, Awain kent zijn plicht !

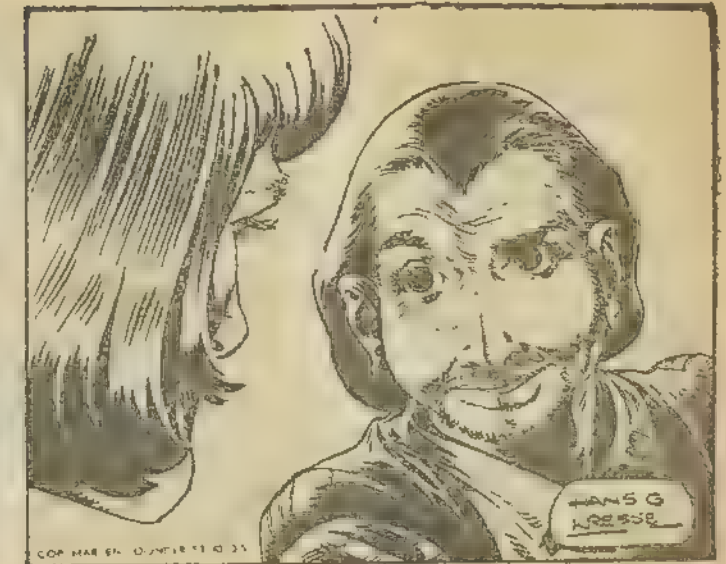
Niet lang daarna rijden Eric en Ewoud het binnenplein van de burcht Tyrfing op. De mare van de komst van de Noormankoning was reeds rondgegaan — daarvoor had Ewouds wapenknecht gezorgd — en onder luid gejuich halen de bewoners van de burcht hun vorst in.

Eric schrijdt naar de brede trap, waar de slotheer, Olaf, hem opwacht. Nog nimmer heeft Eric de oude vazal persoonlijk ontmoet : wel hoorde hij zijn vader, koning Wogram, vaak in goedkeurende bewoordingen over hem spreken en met meer dan gewone belangstelling neemt onze held dus de leenheer op. Deze groet eerbiedig en spreekt enige hoffelijke welkomwoorden uit. Doch Eric hoort het niet. Zijn ogen monsteren de brede gedrongen figuur, het hoekige gelaat, de borstelige stijle, grijze haren, en dan ziet hij 's mans ogen : nauwe, argwanende spleetjes, onder ruige wenkbrauwen. En die ogen vliegen heen en weer, blijven geen ogenblik vast in de zijne rusten.

Dus dit is mijn leenman Olaf, denkt Eric. De ogen van die man... Dat zijn de ogen van een opgejaagd, in het nauw gebracht wild dier !

Ter ere van Eric's aanwezigheid wordt er een feestmaal in de grote zaal ingericht.

Eric's oog valt op Olaf's dochter, Heidrun.

— Gij moogt trots zijn op uw dochter, zegt hij, pogende zijn duistere gedachten te verdrijven. Ik vernam, dat de verloving tussen haar en Ridder Vagen aanstaande is.

Even kijkt zij hem met haar klare, blauwe ogen aan, dan buigt zij schuchter en verlegen het hoofd.

— Een rein onschuldig kind, denkt Eric.

Zij kent in ieder geval de vrees van haar vader niet.

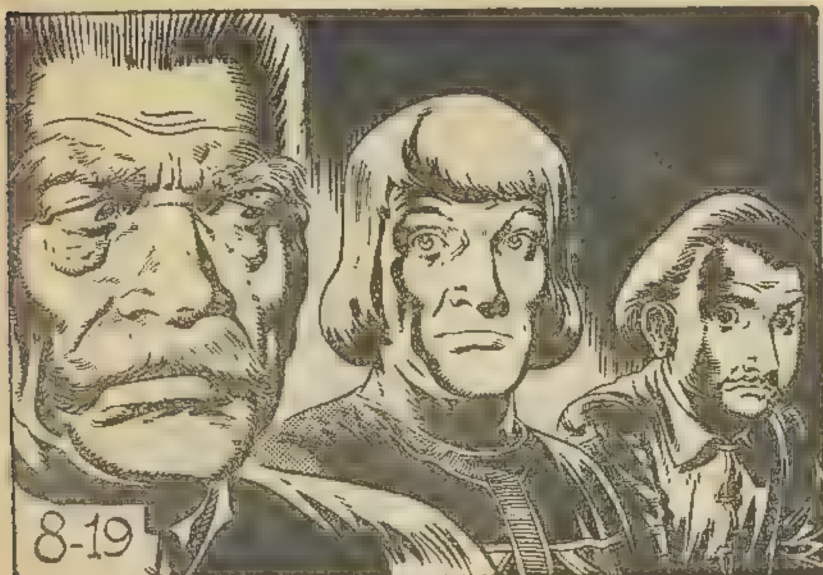
— En gij, Heer Ridder, zegt hij, zich tot zijn linker buurman wendend. Gij moogt u gelukkig achten met een bruid als zij. Bovendien, indien ik goed ingelicht ben, zijt gij de toekomstige leenheer van Tyrfing. Wel, betere vooruitzichten kan men moeilijk wensen !

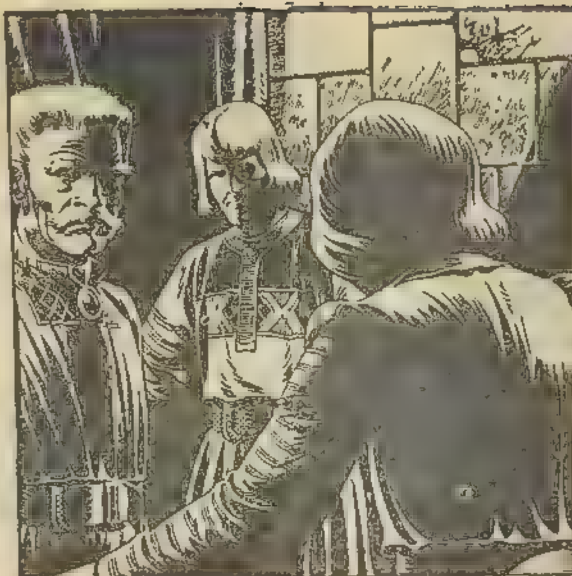
Ridder Vagen knikt instemmend.

— Inderdaad, mijn koning, antwoordt hij met een lichte glimlach. De gedachte, dat Vrouw Heidrun eens mijn gade zijn zal, maakt mij zeer gelukkig. Ik kan dit echter helaas niet zeggen van mijn toekomstig leenheerschap.

— Zo ? zegt Eric verbaasd en onwillekeurig denkt hij aan de angstige ogen van de oude Olaf.

— Jawel, Heer Koning, vervolgt Vagen. Er verdwijnen soms mensen. Een klein kereltje op een ezel kwam op het slot aan. Hem werd met genoegen gastvrijheid verleend. Ieder hield van het aardige ventje. Wie schetst ons aller ontsteltenis, toen de volgende morgen bleek, dat het mannetje verdwenen was. Zijn ezel stond nog op stal, daarvan heb ik mij terstond overtuigd. Maar van hem geen enkel spoor. Tot op dit ogenblik heeft niemand hem ooit weergezien !

— Wonderlijk ! zegt Eric aarzelend.

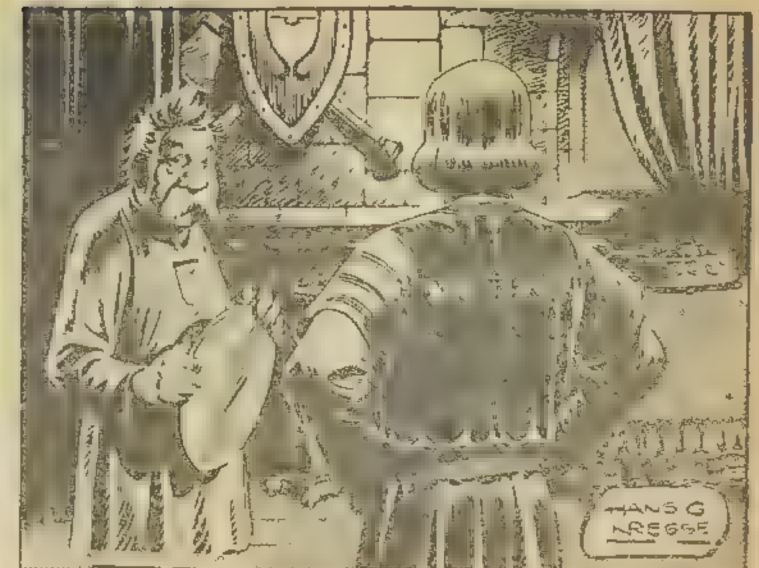
Op zijn slaapvertrek zal hij rustig over alles kunnen nadenken. Olaf, die zichzelf weer volkomen meester is, begeleidt de Koning naar zijn kamer en Ridder Vagen voegt zich bij hen.

Met een kort lachje neemt Vagen afscheid; en als ook niet lang daarna Olaf vertrokken is blijft onze held ten prooi aan allerlei gedachten achter. De warme, stofferige sfeer in het slaapvertrek hindert Eric gewoon als hij is aan het leven in de vrije natuur. Hij opent de deuren, die toegang geven tot de verdedigingsgang en snuift met welbehagen de koele, heldere nachtlucht in. Het is volle maan... In gedachten verzonken stapt Eric op de gaanderij en laat zijn blikken over het sprookjesachtige landschap varen. Eensklaps wordt zijn aandacht gevestigd op een bewegende schaduw tussen de bomen. En even later ontwaren zijn scherpe ogen een eenzame ruiter, die in gestrekte draf het slot nadert. De onbekende, scherp afgetekend in het heldere maanlicht, steekt nu de kleine weide over. Onwillekeurig volgt Eric hem met de ogen. En opeens slaakt hij een zachte kreet van verwondering. De ruiter is verdwenen, als ware hij door de aarde verzwolgen !

Ongelovig monstert onze held de omgeving. Vergist hij zich ? Was het gezichtsbedrog ? Er is inderdaad niets, geen levende ziel in de omtrek te bespeuren. Ja, toch wel. Uit het woud treden twee gestalten te voorschijn. Ditmaal is het geen gezichtsbedrog. Scherp houdt de Noorman de twee donkere figuurtjes in het oog. Dan stokt de adem hem in de keel. Ook deze twee gestalten zijn plotseling verdwenen, op even onnaspeurlijke wijze en op dezelfde plaats als zoëven de geheimzinnige ruiter !

Snel begeeft Eric zich naar beneden. Door de halfduistere hall beweegt zich geluidloos een knecht voort. In de hand heeft hij een tinnen dienblad.

— Heidaar ! Hoe heet gij ! roept Eric de man aan. Wijs mij de vertrekken van uw Heer, Ridder Olaf ! Hij heeft zich toch nog niet ter ruste begeven ?

— Oh neen, Uwe genade ! antwoordt de man. Ik heb Heer Olaf zojuist zijn avondmaal gebracht. Men noemt mij Gost.

— Zijn avondmaal ? herhaalt Eric verwonderd.

— Jawel, Heer Koning. Iedere avond na de gemeenschappelijke dis in de grote zaal, nuttigt Heer Olaf nog in zijn eigen vertrekken.

— Zonderling is dat, mijmert Eric. Het beeld van de grijze leenheer, die zichzelf heimelijk zit vol te stoppen met allerhande eetbare waar, komt onze held wat vreemd voor.

Doch met een ondoorgrondelijk gezicht zegt hij :

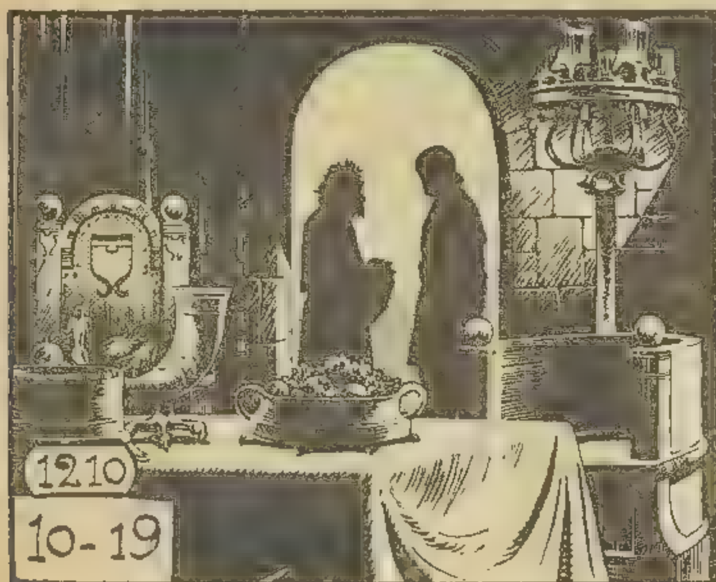
— Het is goed ! Breng mij thans bij uw heer, goede man ! De knecht voert onze held door een aantal gangen en staat dan voor een zware deur stil. Een bescheiden klopje wordt onbeantwoord gelaten.

— Iets harder, gebiedt Eric. Ridder Olaf is misschien van de vermoeienis in slaap gevallen.

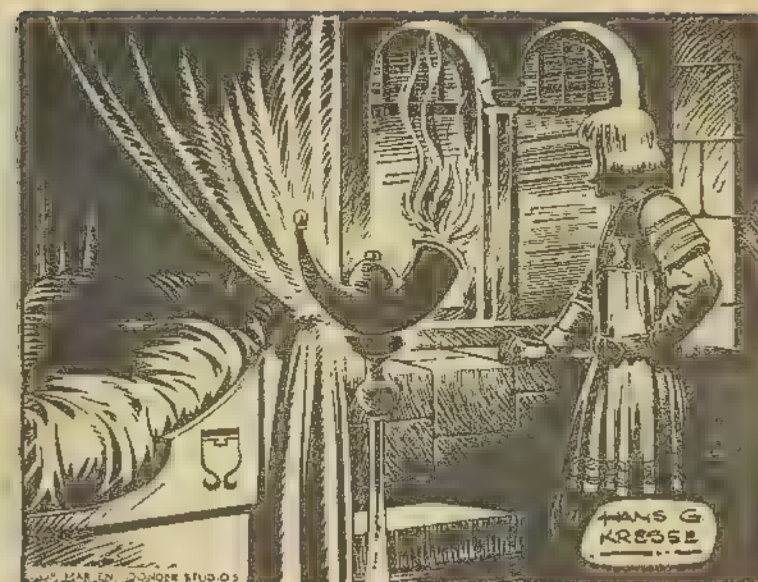
De knecht gehoorzaamt zuchtend, doch de zware stem, die Eric verwacht te zullen horen, blijft uit.

— Open de deur ! zegt de Noorman. Er is misschien iets.

— Denkt gij ? stottert de oude knecht, terwijl zijn ogen zich verschrikt opensperren. Bibberend ontsluit hij de deur. Snel treedt Eric binnen en dan blijft hij verrast staan. Het vertrek is leeg, Heer Olaf is verdwenen en met hem de spijzen,waarvan nog slechts de geuren in de kamer hangen.

— 's Nachts is het wel eens, of er mensen door de gangen sluipen, fluistert de knecht met holle stem. Het is griezelig soms... Ik heb wel eens geprobeerd ze te snappen, maar mijn deur piept, dus...

— Ja, ja, ik begrijp het, vult Eric aan. Tegen de tijd, dat gij de deur open hebt, zijn de vogels gevlogen.

— Zo is het ! knikt Gost met een oneerbiedig knipoogje. Gij weet, ik werk in de keuken. Wel, het is daar nu reeds tweemaal voorgekomen, dat een heerlijke, gebraden reebok, welke 's avonds nog aan de spit hing, de volgende morgen verdwenen was !

— Dat kan wel een gewone dief geweest zijn, denkt Eric hardop. En nu, vriend Gost, luister! Gij moet mij helpen. Gij zorgt 's nachts hier te zijn. Gij stelt u dan in de gang, daar, waar gij de sluipende voetstappen hoorde. Wanneer zo'n nachtelijke wandelaar voorbij komt, volgt gij hem voorzichtig, tot gij ontdekt hebt, wie het is. Begrepen?

— Ja... Maar, Uwe Genade, stamelt Gost, W-wanneer hij mij ontdekt ?

— Onzin ! Gij lijkt mij juist de man. Of vergis ik mij zo in u ? glimlacht de Noorman.

— Welneen, Heer Koning, snuift Gost. Ik sta bekend om mijn kwieke geest, al zeg ik het zelf ! Gij kunt op mij vertrouwen !

— In orde ! knikt Eric en met een korte groet spoedt hij zich naar zijn slaapvertrek, de oude knecht haast barstend van trots achterlatende.

— Een vreemde geschiedenis, mompelt onze held, wanneer hij eenmaal op zijn kamer is. Peinzend staart hij uit het venster. Dan glijdt een dreigend lachje over zijn gelaat en hij fluistert :

— Welaan, Heer Olaf, gij dwingt mij, mijn vertrek uit te ste… tot deze raadselen opgelost zijn !

In het ruime vertrek aan de zuidzijde van de burcht treft Koning Eric de volgende morgen de burchtheer van Tyrfing weer aan.

— Deze nacht in Uw burcht heeft mij meer goed gedaan, dan gij zoudt kunnen bevroeden. De weelde van een slaapvertrek bleef mij lange tijd ontzegd.

Heer Olaf ziet hem uitvorsend aan, maar schijnbaar volkomen rustig zegt deze :

— Het is mij een eer mijn Vorst bij zijn terugkeer in het Rijk gastvrijheid te mogen bieden !

— Gij bezit een sterk slot, een dappere ridderschaar en een rust, die ik u mogelijk zou benijden.

— Beschouw de burcht als de uwe, mijn ridders en mijn dienaren staan geheel te uwer beschikking.

Te voet begeeft de Noorman zich na het ontbijt buiten de muren van Tyrfing. Onopvallend kiest hij de richting, waarin hij vanuit zijn slaapvertrek, de drie vreemde gestalten heeft gezien.

Langzaam nadert hij de plaats, waar die geheimzinnige verdwijningen zich moeten hebben afgespeeld. De Noorman blijft staan en meet met de ogen de afstand tot de achter hem liggende burcht. Hier zou het wel zo wat moeten zijn, meent hij.

Spiedend gaan zijn blikken langs de bomen en struiken, maar hij kan er niets bijzonders aan zien. Die ruiter is toch van die kant gekomen, daar, tussen die bomen door, voor hij ongeveer hier...

Hola, daar naderen twee ruiters ! Het zou haast te mooi zijn, als die ook al weer bij dat vreemde gezelschap zouden behoren. Snel doet Eric een stap terug, zodat hij door de brede stam van een eeuwenoude boom aan het gezicht van de snel naderbij komende ruiters wordt onttrokken. Zal hij nu toch nog iets ontdekken ?

Zonder veel moeite herkent hij in de voorste ruiter een vrouw. Hij komt een stap voorwaarts en nu heeft ook de amazone hem waargenomen. Regelrecht komt zij op hem af. Het is Olafs dochter, Heidrun, vergezeld door een wapenknecht.

— Goede morgen, Heer Koning. Gij hebt aan een wandeling door deze bossen de voorkeur gegeven boven uw edel rijdier ?

— Ware ik Ridder Vagen, ik zou u zeker steeds trouw vergezellen !

— De Fret ? zegt het meisje en meteen trekt een diepe blos over haar gezicht. Ridder Vagen, meen ik, zegt ze dan en ze legt de Koning uit : velen spreken van Ridder Vagen als van de Fret, om de vorm van zijn gelaat.

— Dus uw eh... Fret, zegt hij met een glimlach, laat u niet altijd van zijn bescherming op uw ritten genieten ?

— Zijn verplichtingen als oudste ridder op de burcht zijn talrijk, zegt het meisje vlak. Wat denkt de koning overigens van ons nieuwste Tyrfing-raadsel ? Hoe zou dat kleine manneke zo plotseling in de lucht zijn opgegaan ?

Een handig meisje, denkt Eric waarderend. Een ander onderwerp aansnijden ! Hij gaat er onmiddellijk op in.

— Hebt gij, jonkvrouw, het kereltje zelf gezien ?

Ze knikt bevestigend en begint geestdriftig te vertellen. Een alleraardigst ventje. Een wapenknecht vertelde haar zijn komst op de burcht en ze is speciaal naar de keuken gegaan om hem te zien.

— Hij praatte zo aardig ! zegt ze, zo'n vreemd gebrabbeld taaltje, waarvan niemand meer dan de helft kon verstaan. En hij had ook zo'n eigenaardige naam : Pum Pum ! Heeft mijn Koning ooit zo iets gehoord ?

Nadenkend staart de Noorman de dochter van Olaf na, wanneer ze na een wat te haastig afscheid verder rijdt, gevolgd door haar schildknaap. In een flits ziet Eric al die avonturen aan zijn geestesoog voorbij gaan. De kleine dwerg, nu verdwenen !

Eric neemt snel zijn besluit en rent naar de burcht terug.

De brede deur, die toegang geeft tot Olaf's vertrek, is half geopend maar de burchtheer is niet aanwezig.

In een nevenvertrek, van de gang gescheiden door een zwaar neerhangende gordijn, zet hij zich in een stoel.

Schuifelende voetstappen doen hem opzien, maar de waakzame blik in zijn ogen verdwijnt weer als hij Gost ziet naderbijkomen.

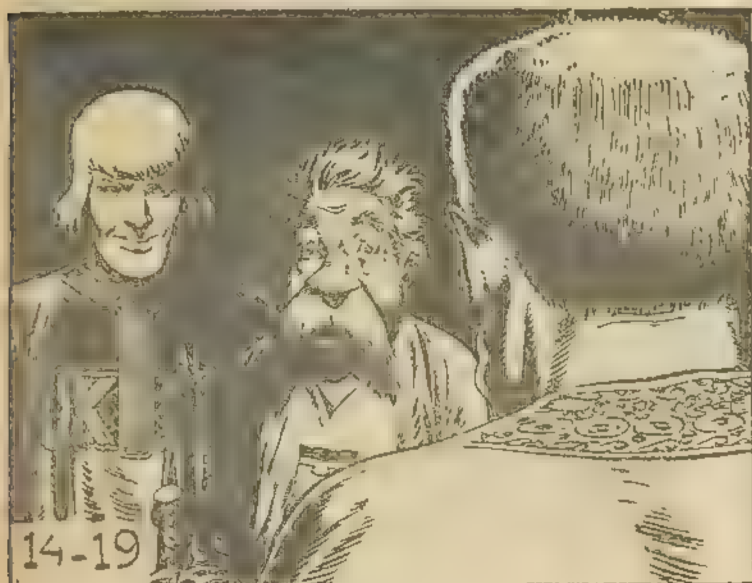
— Waar is heer Olaf ? vraagt Eric.

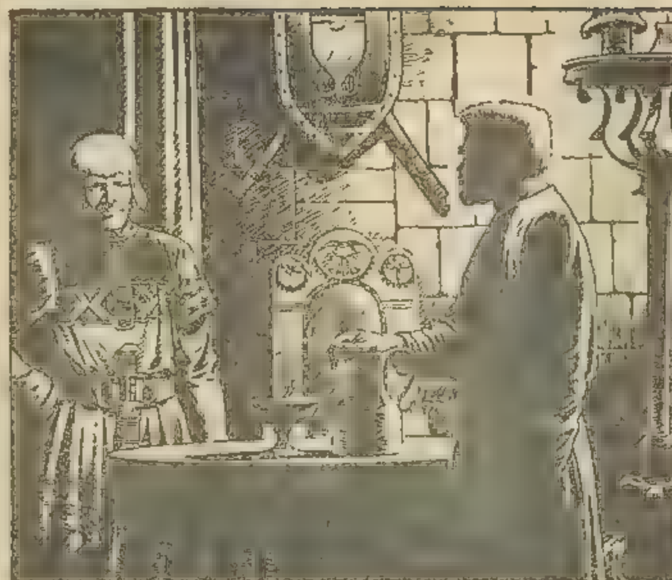
— Ik heb hem al enige tijd niet gezien ! Maar mijn slaap, heer Koning. Hoe zal ik mijn dagtaak kunnen verrichten zodat heer Olaf tevreden over mij is, indien ik na het ondergaan der zon mijn zwakke krachten moet wijden aan de uitvoering van de geheime...

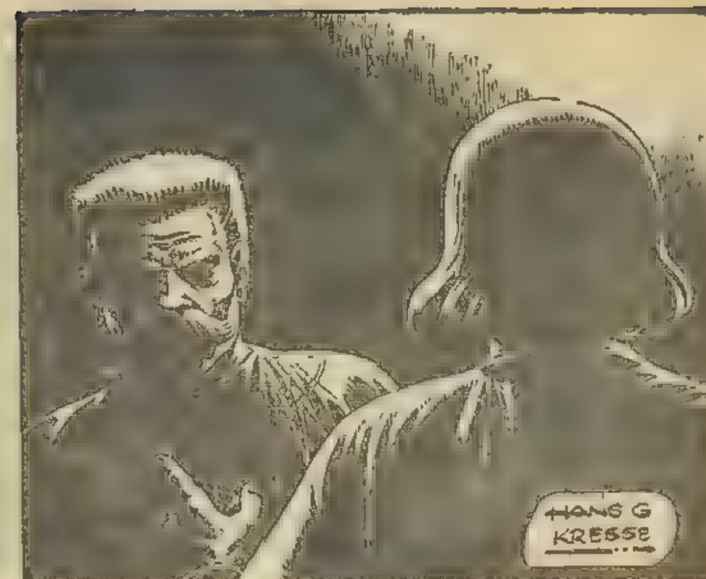
Een plotselinge handbeweging van de Noorman doet hem verschrikt zwijgen. Een vreemd gevoel is over de Noorman gekomen. Scherp luisterend blijft hij onbeweeglijk zitten. Ineens wendt hij het hoofd om naar het gordijn, daar aan de kant van de gang.

Ja, daar beweegt iets ! Wie tracht hier dit gesprek af te luisteren ? Gespannen ziet de Noorman toe, gereed om onmiddellijk te kunnen handelen, maar dan wordt het gordijn opgelicht en daar staat de burchtheer.

Met gefronst voorhoofd ziet hij Eric aan. In zijn diepliggende ogen staat duidelijk een mengeling van angst en argwaan te lezen. Hij heeft Gost gehoord, denkt Eric. Wel, een reden te meer voor hem om mij een en ander te verklaren.

Seconden lang kijken de Noorman en zijn leenheer elkaar recht in de ogen. Olaf is de eerste die de blik afwendt en, als om zich een houding te geven, het zwijgen verbreekt.

— Het verrast mij, Heer Koning, U hier aan te treffen. Hebt gij op mij gewacht ? Dan hoop ik, dat Uw vertrouwelijk gesprek met mijn keukendienaar U de tijd aangenaam heeft kunnen bekorten !

— Ik verzoek U, Heer Olaf, mij deze dienaar af te staan voor de tijd, welke ik binnen Tyrfings muren denk door te brengen.

Bevreemd ziet de Heer van Tyrfing Eric aan. Maar spoedig heeft hij zichzelf weer in bedwang en zegt : Het zal geschieden, zoals gij het wenst, Heer Koning. Mag ik U nu verzoeken ?

Zonder Gost nog een blik waardig te keuren wijst Olaf naar de deur van zijn vertrek. Zwijgend volgt de Noorman hem naar binnen.

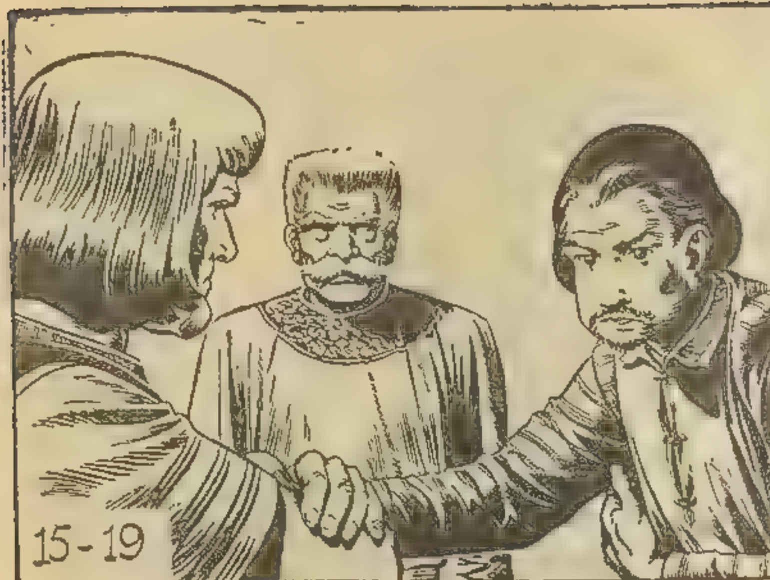
— Ik hoor, dat gij reeds vroeg uw wandeling hebt gemaakt ! zegt Olaf op vriendelijke toon.

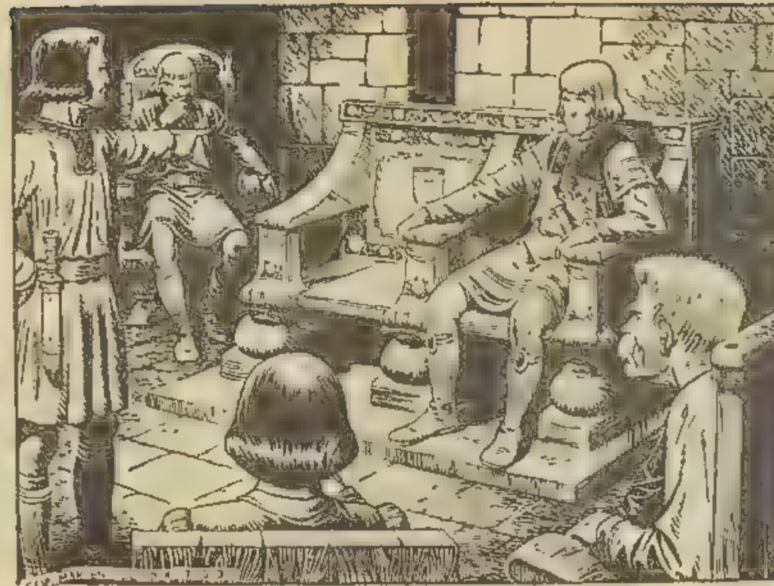
De Noorman knikt.

— Het is goed, dat de mens de eenzaamheid zoekt, antwoordt hij. In de vrije natuur kan men zijn gedachten ordenen, voegt hij er aan toe en er ligt een veel betekenende klank in zijn stem als hij zegt : Het leven stelt ons voor vele vragen !

— Mijn dochter vertelde mij van uw wandeling, herneemt Olaf.

De Koning fronst het voorhoofd. Als Heidrun haar vader hun gehele gesprek in het bos verteld heeft, zal deze nu wel begrepen hebben, waarom Eric hem spreken wil. Maar tot Eric's gerustStelling blijkt, dat het meisje althans over dat gedeelte van hun gesprek niet gerept heeft.

Een hevige ontsteltenis tekent zich af op het gelaat van de burchtheer, nu Eric plotseling de vraag op hem afvuurt :

— Wat is er met Pum Pum gebeurd ?

Een heftige gemoedsbeweging tekent zich af op het gelaat van de burchtheer.

De spanning wordt gebroken door een kloppen op de deur van het vertrek. Ridder Vagen treedt binnen.

— Heer Koning, zegt Vagen beleefd, zo juist is Ridder Awain aangekomen, hij verzoekt dringend enige mededelingen te mogen doen.

Eric denkt even na. Dan richt hij zich tot Olaf en Vagen :

— Mag ik U verzoeken mij te vergezellen ?

Het is geen goede tijding, die Ridder Awain zijn Koning moet brengen.

— Vrouw Astara heeft mij opgedragen, zo zegt Awain, U, mijn Koning, dringend om bijstand te smeken, om haar gebied van de plaag der rovers te zuiveren.

— Mijn leenmannen kunnen altijd op hun Koning rekenen, antwoordt Eric. Ik zal mij hierover beraden !

Met gefronst voorhoofd gaat hij over de binnenplaats. Een hoge gestalte nadert hem. Eric ziet op. Het is Awain, die voor hem staat.

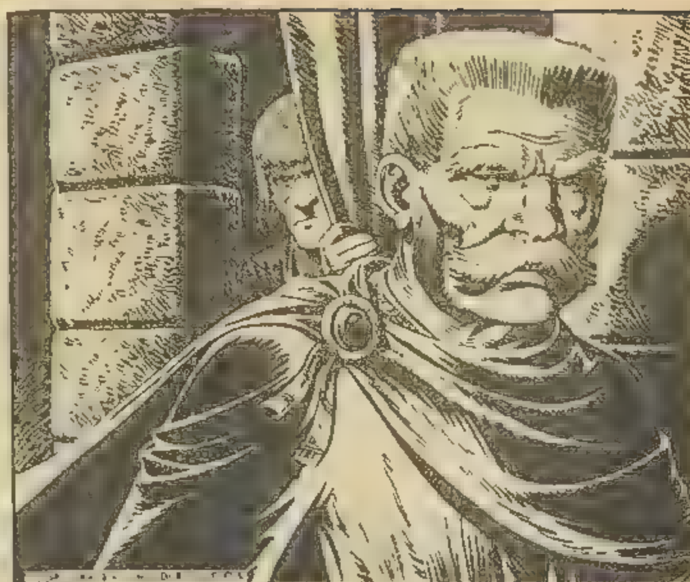
— De ridders van Astara hebben eens enkele rovers op de vlucht gedreven, zegt Awain fluisterend en bij de achtervolging heeft een van de schavuiten een pijlenkoker verloren. Awain kijkt schichtig om zich heen. Deze pijlenkoker !

Een kreet van verrassing ontsnapt de Noorman.

— Deze pijlenkoker ?

— Ja, antwoordt Awain, deze koker, die het wapen van Tyrfing draagt!

De Noorman is er van overtuigd, dat er een verband moet bestaan tussen de gebeurtenissen op Tyrfing en de gewelddaden in het oosten.

In een afgelegen gedeelte van de burcht treft hij na zonsondergang de oude Gost aan, die op de Koning staat te wachten.

— Ge kunt U nu mijn vertrouwen waardig tonen ! zegt Eric. Deze nacht komt het er op aan !

— Ik heb lang geslapen, Heer Koning, verzekert Gost hem. Om goed wakker te kunnen blijven !

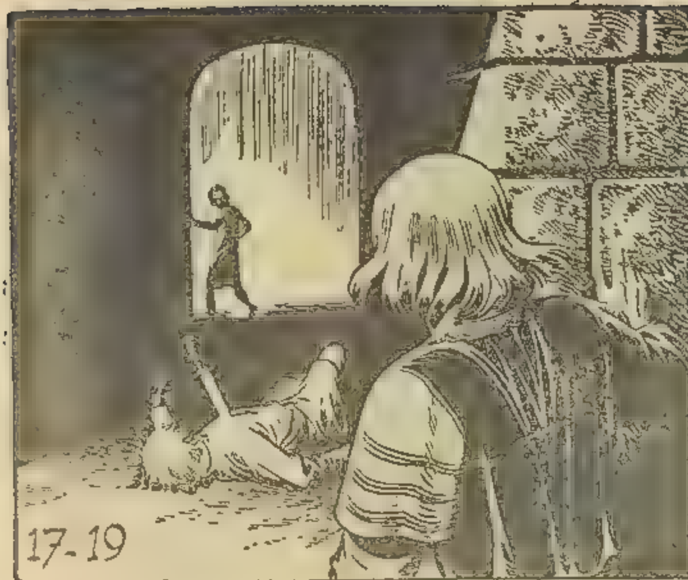
— Ik verwacht niets anders, antwoordt Eric. Snel legt hij de oude knecht uit, hoe deze zich moet opstellen.

Voor hij zich te ruste begeeft, maakt de Noorman zelf nog een rondgang door de burcht. Een geluid van naderende voetstappen doet hem bliksemsnel wegduiken in een nis. In grote haast schiet een gedaante langs zijn schuilplaats, maar aan de manier van lopen heeft Eric onmiddellijk burchtheer Olaf herkend. Zijn purperen mantel fladdert achter hem aan.

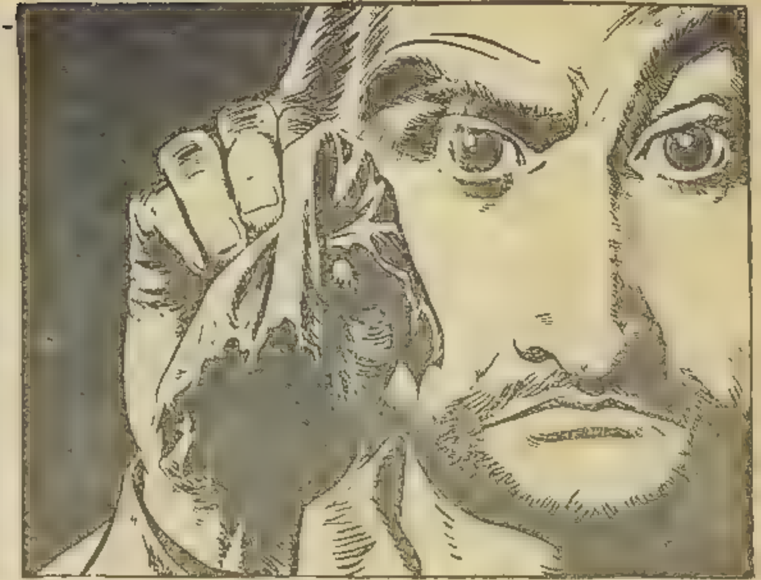
De Noorman wacht tot Olaf het einde van de gang heeft bereikt. Als hij hem links af heeft zien slaan, snelt hij onhoorbaar naar het punt waar de gangen samen komen. Maar van Olaf is er niets meer te ontwaren.

Een burcht met vele doorgangen, denkt Eric en een burchtheer die 's nachts door zijn kasteel dwaalt. Waarom die haast ? Deze middag is Olaf door de komst van Awain, weer aan een verklaring ontkomen, maar...

De diepe stilte in het nachtelijk Tyrfing wordt verbroken door een ijzingwekkend geluid, dat tegen de dikke muren terugkaatst en zich met honderd echo's voortplant: Een afgrijselijke gil, overgaande in een wegstervend gereutel. Olaf! vliegt het Eric door het hoofd.

Met een ruk wendt Eric zich om en stormt in de richting, vanwaar het geluid gekomen is. Daar, vlak bij die doorgang, ligt een gedaante op de stenen vloer uitgestrekt. Olaf, denkt Eric.

Maar het is niet Olaf, het is Gost, die daar neer ligt.

Een geritsel doet de Noorman opzien.

— Sta ! buldert hij, opspringend. Een schaduw is langs de doorgang gegleden. Maar de gestalte keert terug als hij Eric's bevel hoort en dan ziet Eric, dat het Vagen is. Deze toont zich niet minder verbaasd dan de Koning.

— Gij ook reeds, Heer Koning ? Donker ziet Eric hem aan.

— Ja, zegt hij langzaam, — met hem hier! Hij wijst op het lichaam van Gost. Ridder Vagen schudt meewarig het hoofd.

— Arme drommel, zegt hij. — Heeft het rumoer U uit de slaap gewekt ?

— Ik zou me juist ter ruste begeven, antwoordt Eric. — Ik ben hierheen gesneld en vind hier deze oude dienaar... en U !

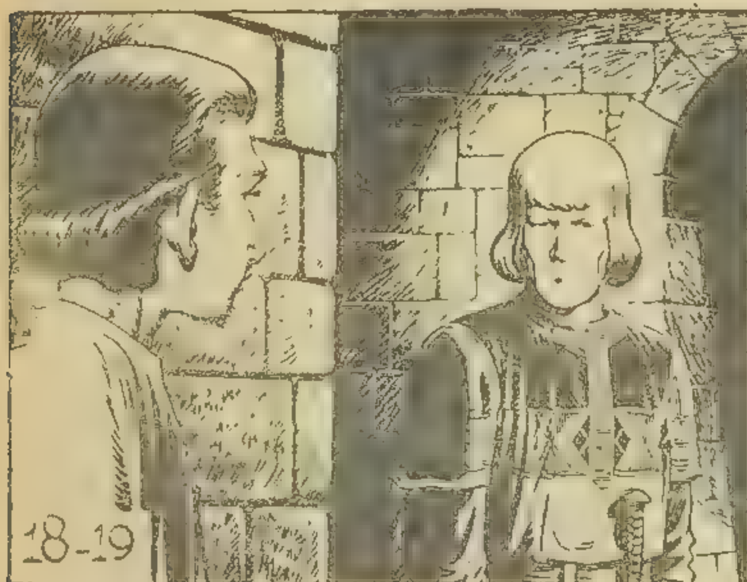
Vagen knikt.

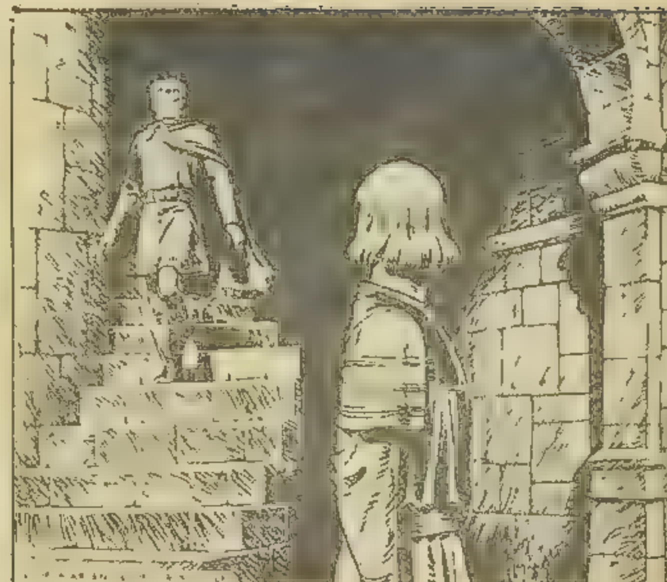
— Ik hoorde zijn angstschreeuw en vond Gost hier verslagen liggen. In zijn hand klemde hij een rafelig stukje van een mantel. Misschien heeft hij zijn aanvaller willen grijpen en diens kleed te pakken gekregen. Hier heeft U het, Heer Koning, het lag reeds in mijn voornemen, het U te brengen !

Zwijgend neemt de Noorman het bewijsstuk aan.

— Van het kleed van Gost's moordenaar ? herhaalt hij op vragende toon. Een lafaard, die een oude man van achteren aanvalt en neersteekt !

— Ja, Uwe Genade, zegt Vagen met een langzame hoofdknik. Een lafaard, die een purperen kleed draagt !

Zorgvuldig bergt de Noorman het purperen lapje weg dat de Fret hem heeft overhandigd. Hij ziet Vagen aan :

— Is het U bekend, wie van de ridders in deze burcht zo'n mantel bezit ?

De Fret haalt de schouders op.

Nadenkend staart Eric voor zich heen. Olaf ! De burchtheer droeg een purperen mantel. Kwam hij niet even tevoren voorbij ?

— Gij zwijgt natuurlijk over Uw vondst, draagt hij Vagen op. Ik zal dit persoonlijk onderzoeken. Zorgt gij, dat het lichaam wordt weggebracht. Morgen zien wij elkaar weder !

Reeds zeer vroeg in de morgen betreedt hij het vertrek, waar een zwijgende bediende hem zijn ontbijt brengt. Natuurlijk is het gebeurde van deze nacht ook bij de knechten bekend geworden en er hangt een beklemmende sfeer in de burcht.

In de hal gekomen, ziet Eric de burchtheer, die juist de trappen afdaalt. Hij draagt zijn purperen mantel !

— Mijn Heer Koning, roept Olaf met stemverheffing. Gij hebt gehoord van de laffe aanslag op onze trouwe Gost ? Een vreselijke geschiedenis !

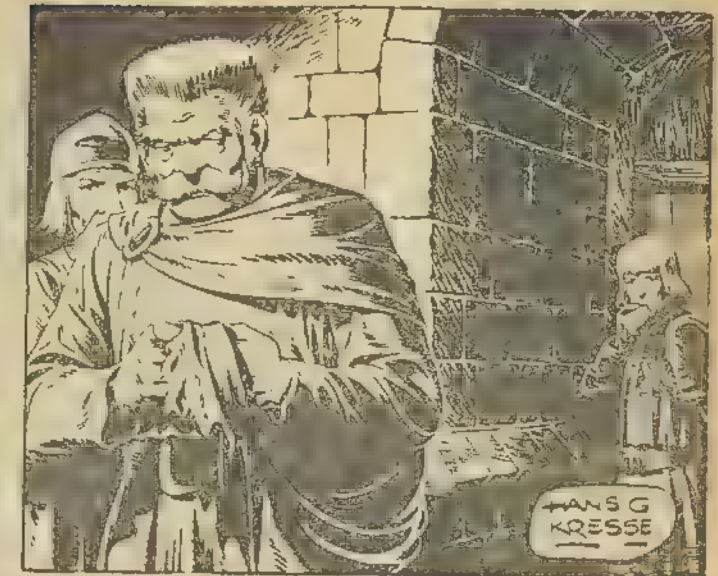
De Noorman knikt toestemmend, terwijl hij Olaf strak aankijkt.

— De dienaar, die gij mij afgestaan hadt ! antwoordt hij met nadruk.

— Het verdriet mij meer, dan ik U zeggen kan ! De burchtheer zegt het rustig en waardig.

Hij draagt de mantel, denkt Eric. Langzaam treedt hij op de grijze Leenman toe, terwijl zijn blikken langs het purperen kleed glijden... Dan gaat er een schok door hem heen.. In de linkerbenedenhoek ontbreekt een klein stukje uit Olaf's mantel.

— Ik zal mijn ridders bijeenroepen, bromt Olaf nadenkend.

Dan doet Eric een stap naar voren en roept alsof hij verrast is :

— Heer Olaf ! Uw mantel !

— Heer Olaf ! Uw mantel ! Er is een stukje uit gescheurd. Een klein stukje maar... men zou het licht over het hoofd zien.

— Mijn mantel ? Hé... Zeker tussen een deur blijven zitten... Vreemd, dat ik daarvan niets gemerkt heb...

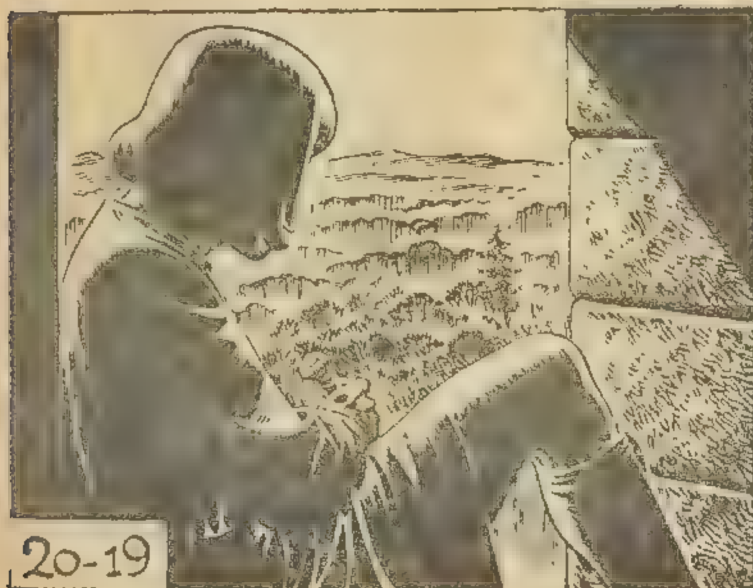
— Ge gaat dus de moordenaar zoeken ? wil Eric weten, alsof hij de mantel alweer vergeten is. Het is merkwaardig, dat zelfs de meest verfijnde moordenaar, uiteindelijk toch zijn eigen ondergang bewerkt.. laat onze held er dan op volgen. Het schijnt, dat iedere misdadiger, in de opwinding van zijn daad, altijd wel iets over het hoofd ziet, waardoor hij later gevat kan worden... En voor een handig speurder is zelfs het kleinste bewijsstuk voldoende !

— Een belangwekkende opmerking, zegt Olaf met lichte verwondering. Ik zal deze raad bij het komende onderzoek in gedachten houden. Men kan er altijd zijn voordeel mede doen. Doch wil mij thans verontschuldigen. Ik zie U straks weer ? en met een hoofse buiging begeeft de burchtheer zich naar de eetzaal.

Peinzend staart Eric hem na. Hij slaat Olaf gade, als deze onder het lopen de gescheurde slip aandachtig bekijkt en daarbij hoofdschuddend iets moppert.

Hij is of volmaakt onschuldig, of een geboren toneelspeler, denkt de Noorman. Neen, helemaal onschuldig is Olaf niet... en toch, en toch... een koelbloedige huichelaar ook niet, daarvoor is hij zijn zenuwen niet genoeg baas...

— Er klopt hier iets niet, mompelt Eric, maar wat is het !

Eric trekt zich terug binnen de muren van zijn slaapvertrek.

Olaf laat extra-maaltijden voorbereiden, maar eet er zelf niet van. Was de fruitschaal in zijn vertrek onaangeroerd ?

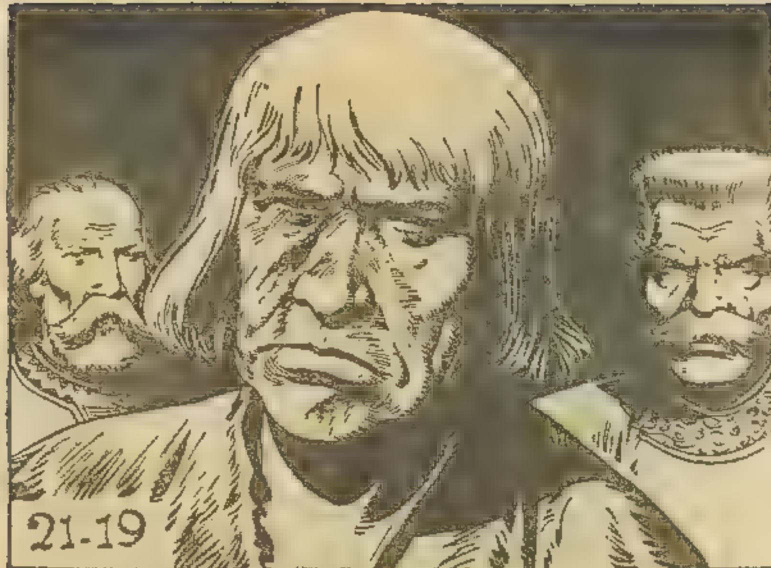
— Olaf ! denkt Eric, terwijl hij langzaam naar de vensternis wandelt. Olaf ! Hij schrok, toen ik hem naar de dwerg vroeg. Bij de moord deze nacht moet hij in de onmiddellijke nabijheid geweest zijn.

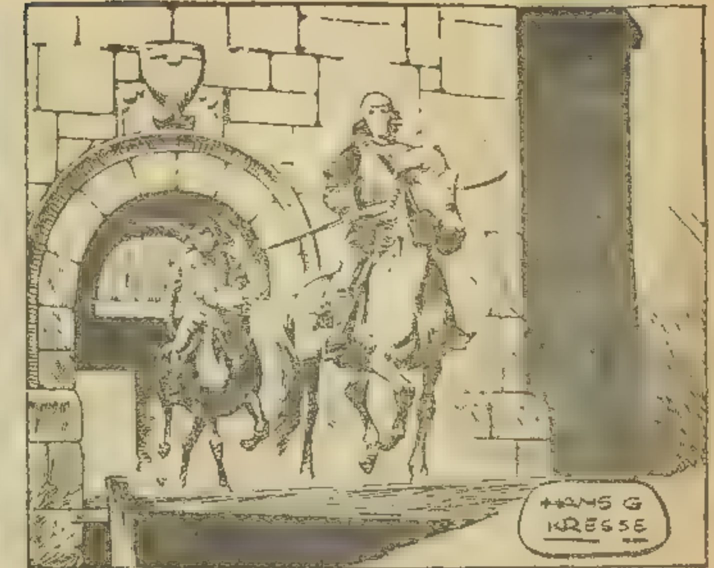
Ik heb hem toch even tevoren zelf langs zien komen. Een haastige burchtheer. En... lopende in de richting van de plek waar Gost even later vermoord werd... Hm... Laten we nu eens aannemen dat Olaf de knecht niet vermoordde. Dan heeft hij toch beslist Gost's doodskreet gehoord.

En dan het lapje, dat natuurlijk uit Olaf's purperen mantel moet zijn gescheurd. Maar een moordenaar moet toch merken, als zijn slachtoffer hem vastgrijpt ? Waarom dan niet het stukje meegenomen, of desnoods de mantel doen verdwijnen ? Neen, Olaf komt er gewoon mee beneden en dat is nu juist het raadselachtige.

Onrustig loopt Eric door het vertrek. Het heeft er alle schijn van, dat Olaf méér weet van Pum-Pum, geheimzinnige afspraken heeft en ook nog Gost vermoordde. Maar waarom dan ? Welk doel streeft Olaf na ? Wanneer de burchtheer werkelijk schuldig is, wat zijn dan de beweegredenen voor deze wandaden ?

Op dit ogenblik wordt er geklopt. Ridder Ewoud treedt binnen, op de voet gevolgd door Olaf en Ridder Vagen. Maar het is een vierde man, die 's Konings aandacht terkt. De kleren zijn hem half van het lichaam gescheurd, bloedige striemen zijn zichtbaar op zijn armen en borst en zijn gelaat is bedekt met vuil en stof en geronnen bloed... Met afschuw ziet Eric ridder Ewoud aan: Wat is er gebeurd? roept hij luid.

— Heer Koning, een overval ! stoot de gewonde uit. Hij heeft het aanzien van een wapenknecht en men heeft hem lelijk toegetakeld.

— Doe mij uw verhaal, zegt Eric rustig. Wie heeft u overvallen ?

— Ik kon mijn meester niet beschermen, antwoordt de schildknaap spijtig. De aanvallers waren te groot in aantal ! Rustiger gaat hij voort : Mijn meester had mij opgedragen hem te vergezellen naar Tyrfing. Nog geen twee uur van hier werden wij onverhoeds aangevallen door een troep gewapende schavuiten, die met het zwaard op ons insloegen nog voor wij ons te weer konden stellen. Zij vielen ons in de rug aan, voegt de wapenknecht er bitter aan toe. Mijn ridder werd getroffen door een slag op het hoofd, en stortte ter aarde. Het gelukte mij, mijn paard van de weg af te sturen en zo te ontkomen.

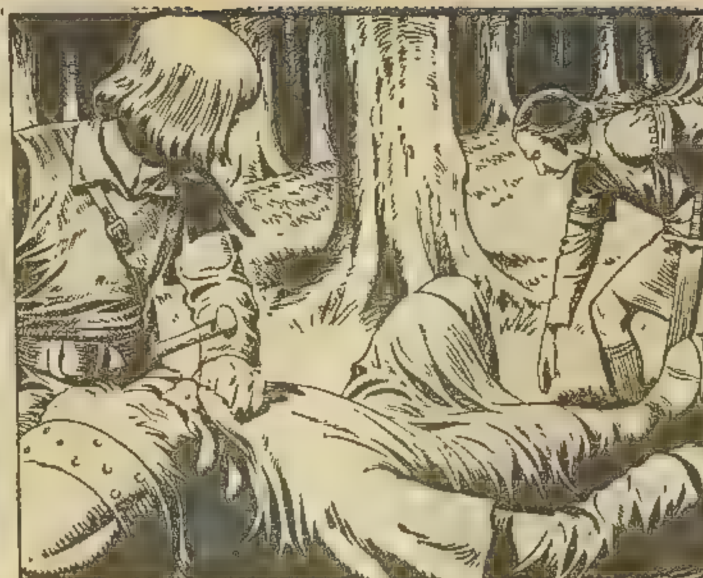
— Op de weg naar Tyrfing, herhaalt Eric langzaam, en er komt een diepe frons boven zijn ogen. Zadel mijn paard ! roept hij tot een dienaar, die eerbiedig op de achtergrond staat.

— Ik wil persoonlijk gaan zien wat daar geschied is ! zegt de Noorman tot Olaf en de andere ridders en hij maakt aanstalten om het vertrek te verlaten.

— Staat U mij toe, U te vergezellen ? vraagt ridder Vagen beleefd. Eric ziet de Fret aan. Het is goed, zegt hij dan, — wij rijden dadelijk weg.

Als een roffel kletteren de paardenhoeven over de houten slotbrug. In weinige minuten heeft de Noorman zich in zijn wapenrusting gestoken. Donker steken de zwart-fluwelen schouderstukken af bij zijn lederen wambuis en de mouwen van zijn overhemd. De boog van Allard en zijn pijlenkoker vergezellen hem en als hij ze moet gebruiken zullen de lederen polsomslagen hem van nut zijn. Aan het zadel hangt Erics zwaard.

Er wordt geen woord gewisseld tussen de Noorman en ridder Vagen tijdens deze snelle rit. Zo nu en dan zet Eric zijn paard tot groter spoed aan en het kost de Fret moeite hem dan weer in te halen. Een uitroep van Eric doet ridder Vagen opzien. Hij buigt zich dieper over het hoofd van zijn zwart paard en kijkt scherp uit.

Daar, ja, op die donkere plek, geheel overschaduwd door het dichte bladerdak, ziet hij iemand liggen.

Roerloos ligt daar de gestalte van de verslagen ridder. De Noorman buigt zich over hem heen en legt hem de hand op de borst. Maar hij weet eigenlijk al bij voorbaat, dat hij geen harteklop meer zal voelen. Intussen neemt Vagen in een wijde boog rondom deze plaats de omgeving op. Eensklaps bukt hij zich. Zijn verbaasde uitroep doet de Noorman opzien.

— Hebt ge iets gevonden ? roept Eric op vragende toon. De Fret komt op hem toe en steekt reeds van verre de hand vooruit. De Noorman ziet, dat hij een voorwerp vasthoudt.

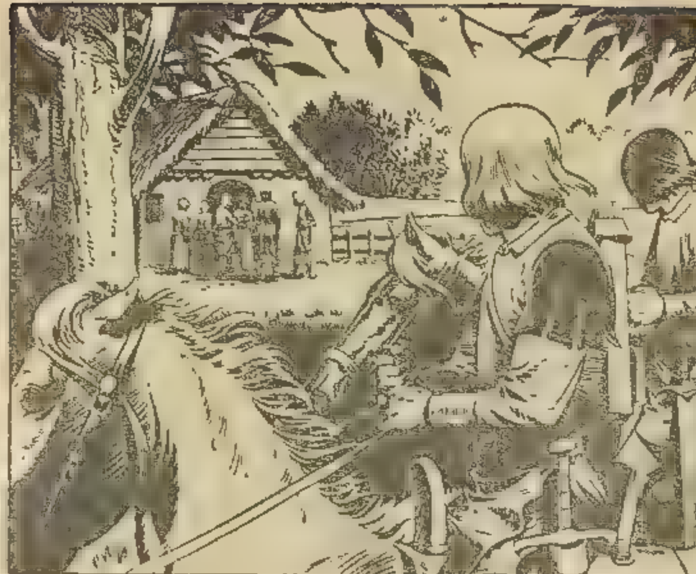
Langzaam en als in gedachten verzonken komt Vagen naderbij.

— Dit hier is blijkbaar door een van de aanvallers verloren, zegt hij. Ik meen tijdens het gevecht !

— Een stijgbeugel ! zegt Eric niet zonder verwondering.

— Inderdaad, Heer Koning ! Deze bronzen stijgbeugel. Maar er is nog iets bijzonders aan ! Kijk eens hier...

Het gelaat van de Noorman verstrakt, wanneer hij ziet, waarom Vagen hem de gevonden stijgbeugel voorhoudt. De Fret heeft onwillekeurig een stap achteruit gedaan en ziet de Koning met half toegeknepen ogen aan. Eindelijk verbreekt Eric het zwijgen.

— Alweer het wapen van Tyrfing ! zegt hij dreigend.

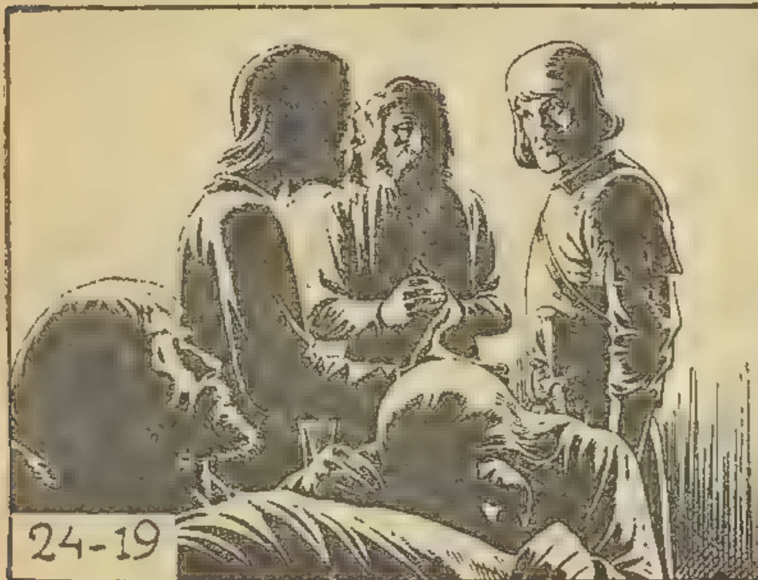
— Wij rijden onmiddellijk terug, zegt hij op een toon, die geen tegenspraak duldt. — De knechten van Tyrfing kunnen later de verslagene naar de burcht brengen.

Een grote groep mensen, die samendromt voor een boerenwoning, nog geen honderd meter van de weg af, trekt de aandacht van de koning. Iets in de Noorman waarschuwt hem en onmiddellijk stuurt hij zijn paard naar het huis toe. Vagen volgt hem.

De mensen wijken eerbiedig maar met angstige gezichten terug voor de beide ruiters, die daar eensklaps tussen hen staan. Op Eric's vraag wat er geschied is, wijst een van hen met een stom gebaar naar binnen.

Daar wacht de Noorman een aangrijpend schouwspel. Een oude vrouw ziet om bij zijn binnenkomst en in haar beweende ogen staat een eindeloze smart te lezen. Somber staart een oude boer de koning aan en een jonge vrouw ligt geknield voor de bank langs de muur. Zacht steunend van pijn ligt daar een mannengestalte, uitgestrekt op dierenvachten.

Eric komt enige stappen naderbij en buigt zich over hem heen. De stervende ogen van de boer hechten zich aan Eric vast. Hij maakt een beweging alsof hij zich op wil richten, maar zijn hand valt terug. Dieper buigt de koning zich over hem heen. Wil hij iets zeggen ? Maar het enige wat hij kan uitbrengen is een diepe zucht. Dan glijden de laatste levenskrachten uit hem weg.

Met een door alles heengaande kreet heeft de jonge vrouw zich aan de borst van de dode geworpen. Met innig medelijden ziet Eric op haar hartbrekend snikken neer.

— Vertel mij ! zegt de Noorman tot de gebaarde boer, die moeite doet om zijn ontroering te verbergen.

— De vloek van Tyrfing, Heer Koning ! antwoordt in zijn plaats een andere boer, die juist binnentreedt en de Noorman herkend heeft.

— De vloek ? vraagt Eric, de wenkbrauwen fronsend. Maar eer de boer kan antwoorden neemt de oude het gesprek over.

— Hij werkte op onze akker. Een ruiter in vliegende galop heeft hem omvergereden.

— Een ruiter, herhaalt de Noorman. De oude man knikt. — Een ruiter van Tyrfing !

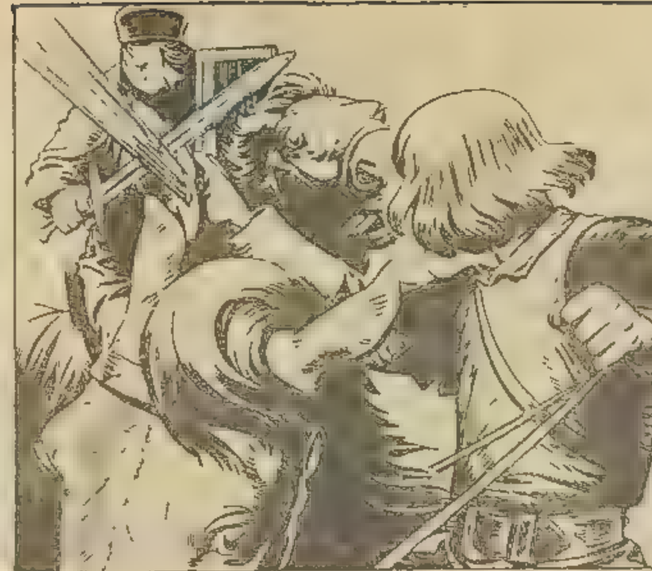
In sombere gedachten verzonken, vervolgt Eric met Vagen de tocht naar Tyrfing. Gedempt klinkt de hoefslag van hun paarden op de met droge sparrenaalden bedekte grond. Zonlicht dringt hier ternauwernood door en zelfs de droge bosplanten schijnen het hier niet te kunnen uithouden.

De weg versmalt en weldra rijden zij als in de bedding van een drooggevallen rivier tussen hoge oevers. Een holle weg, aan weerszijden met sparren bezet, die ieder uitzicht belemmeren.

Een vreemde gewaarwording maakt zich van Eric meester. Plotseling ziet hij om. Vagen heeft zijn beweging gevolgd en slaakt een kreet. Daar hoog boven hen, nu ook van voren en op zij verschijnen gemaskerde ruiters, die met getrokken zwaarden hun paarden langs de hellingen naar beneden drijven.

— Verdedig U ! roept Eric met sterke stem in de richting van Vagen en reeds ligt het zwaard vast in zijn hand.

In wilde galop stormen de aanvallers op Eric en Ridder Vagen af. Dreigend zwaaien de zwaarden door de lucht. Bliksemsnel heeft de Noorman de toestand in ogenschouw genomen. Hoeveel aanvallers zijn er ? Tien ? Twintig ? Het zal hem geen moeite kosten door hun omsingeling heen te breken; zij zullen de snelle benen van zijn edel ros toch niet kunnen bijhouden. Maar de Koning verwerpt deze gedachte onmiddellijk. Wie mij van uit een hinderlaag denkt te kunnen overvallen, zal de kracht van mijn arm voelen, denkt hij grimmig.

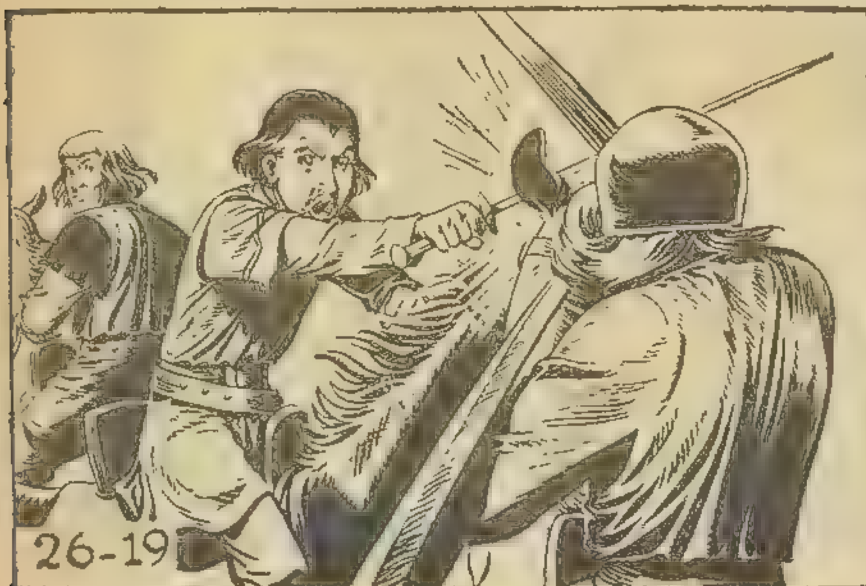
De teugels losjes in de hand, maar iedere spier van zijn lichaam gespannen, wacht hij de eerste aanvaller af. Daar ! Het zwaard flitst maar Eric, klaar voor de afweer, kan zelfs met een snelle uitval de gemaskerde tegenstander niet bereiken. Daar komt een tweede, maar wéér blijft hij op eerbiedige afstand van de Noorman.

— Zij willen mij afmatten, gaat het door Eric heen. Zij hebben mij herkend en wagen geen eerlijke strijd !

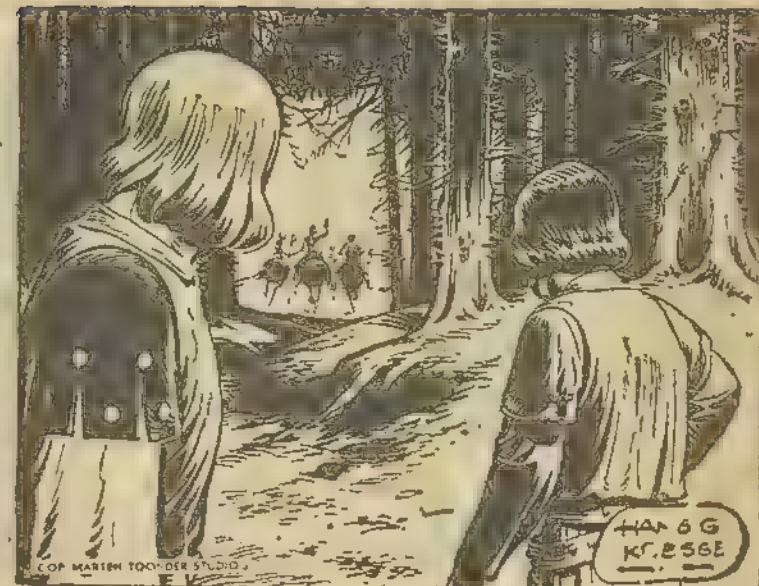
In een flits ziet hij Vagen in gevecht met twee aanvallers; staal klettert op staal. Pas op ! Het paard van de Koning gehoorzaamt onmiddellijk op de lichtste druk van zijn knieën en maakt een zijsprong. Eric kan de ogen van deze bandiet zien schitteren tussen de helm en de doek, waarmede hij zich onherkenbaar heeft gemaakt. Maar hij blijft buiten het bereik van het zwaard van de Noorman.

— Nu aanvallen, besluit Eric, geen krachten verspillen aan hun schijnaanvallen...

Onverhoeds duikt achter de Koning een van de gemaskerde bandieten op, om hem in de rug te treffen. Een schrille kreet van Vagen klinkt over het strijdtoneel...

Met een snelle beweging laat Eric zijn paard vooruitspringen. Tegelijk wendt hij het hoofd om. Was die kreet van Vagen voor hem bedoeld ? Ja ! Daar gaat de Fret met opgeheven zwaard de onverlaat te lijf, die de Noorman van achteren wilde aanvallen. Met niets ontziend geweld kletteren de zwaarden op elkaar. Over en weer worden de aanvallen hijgend gepareerd.

— Nu handelen ! besluit de Koning en fel rijdt hij op de andere leden van de bende in. Maar blijkbaar durven ze een rechtstreeks gevecht niet aan. Twee van de bandieten geven hun paard de sporen, voor de Noorman uit. Deze wendt opnieuw de teugel, juist op tijd om te zien hoe de gemaskerde tegenstander van Vagen met een laatste krachtsinspanning zijn zwaard wijd uithaalt. Zo hard wordt de Fret er door getroffen, dat hij ruggelings van zijn paard stort. Vergeefs grijpen zijn handen steunzoekend in de lucht.

In een oogwenk staat Eric naast hem. Maar er dreigt geen gevaar meer. De rovers ruimen snel het veld.

Tandenknarsend van woede en vernedering komt Vagen moeizaam weer op de been.

— Ge zijt niet gewond ? vraagt Eric. De Fret schudt het hoofd.

— Dieven, scheldt hij, moordenaars ! Waar is mijn paard ?

— Daar, wijst Eric in de richting van de vluchtende bende, zij hebben het opgevangen en nemen het mee...

Nadenkend staart de Noorman de weg af. Hij keert zich weer naar Vagen :

— Gij hebt mij het leven gered, zegt hij ernstig, ik dank u daarvoor ! Laten wij nu naar de burcht gaan !

Binnen de muren van Tyrfing trekt Eric zich in zijn slaapvertrek terug. Daarna brengt een dienaar hem naar het vertrek van Heidrun.

— Mijn Heer Koning ! zegt Olaf's dochter verwonderd.

— Vergun mij enige woorden met u, vraagt Eric hoffelijk.

De edelvrouw, die Heidrun gezelschap houdt, begroet de Koning met een eerbiedige buiging en verlaat geluidloos het vertrek.

— Wilt ge plaats nemen, Heer Koning ? zegt het meisje. Zij zet zich in de zetel tegenover hem en kijkt hem ernstig aan.

— Ernstige dingen zijn hier gebeurd, begint de Noorman. Ik heb horen spreken over een legende van Tyrfing. Kunt gij mij daarover iets vertellen, Heidrun ?

Spijtig schudt de dochter van Olaf het hoofd.

— Ik weet wel, dat er zulk een overlevering bestaat, maar vader heeft mij de inhoud nooit willen vertellen. Het moet iets met een zwaard te maken hebben.

— Wellicht kunt gij mij iemand noemen, die mij helpen kan ?

— Ja ! zegt het meisje opgewonden. Er is een oude man, die vroeger op Tyrfing gewerkt heeft. Hij woont nu in een huisje, niet ver van hier. Meer dan honderd jaren moet hij al zijn en de boeren noemen hem de Tong der Vergetelheid, omdat hij zoveel heeft meegemaakt en overal kan van vertellen. Hem moet gij hebben !

— Ik dank u voor uw hulp, zegt Eric. Wilt gij hierover voorlopig met niemand spreken ?

Met een vertrouwelijke oogopslag laat zij hem gaan.

— Niemand mag het doel van deze tocht weten ! zegt de Koning tot Awain en Ewoud, de beide ridders van zijn gevolg. Hij heeft hen na de maaltijd in de stallen ontboden.

— Wij rijden dadelijk weg !

Vragend zien de ridders hun heer aan. Op dezelfde toon vervolgt de Noorman :

— Een oud verhaal schijnt een rol te spelen in de vreemde dingen die hier geschied zijn. Een man, die zich Tong der Vergetelheid noemt, kan ons dit uitleggen. En hem gaan wij bezoeken. Maar geen woord hierover in deze burcht, want ik weet niet of...

Hij maakt de zin niet af. De schaduw van een mannelijke figuur heeft plots zijn aandacht getrokken. Hij beduidt de anderen te zwijgen en sluipt onhoorbaar in de richting waar de man zich moet bevinden.

— Luistervink spelen ? vraagt Eric dreigend.

Maar de knecht, die met een onnozel gezicht een zadel zit te poetsen, kijkt niet op en gaat rustig voort met zijn werk.

— Antwoord de Koning ! beveelt Ewoud, die naderbij gekomen is en hij stoot de man af. Schrikachtig kijkt deze op.

— Wat hebt gij gehoord ? spreek op, man, herneemt Eric, de knecht strak in de ogen ziende.

Deze wendt de blik af en gaat voort met te borstelen.

— Stokdoof, meent Awain, maar een handbeweging van de Noorman doet hem zwijgen.

Hij kijkt peinzend naar de knecht en stoot hem plotseling af.

— Wilt ge een gouden keten verdienen ? vraagt hij.

De stalknecht kijkt op, wanneer hij de hand van de Noorman op zijn schouder voelt, maar Eric is er niet zeker van.

Zonder veel moeite vindt de Noorman met zijn ridders het pad, dat naar het huisje leidt waar de Tong der Vergetelheid woont. Heidrun heeft duidelijk uitgelegd, waar zij de oude man kunnen vinden.

Maar zodra zij de hut in het oog krijgen, bemerken zij dat er iets gaande is. Er wordt geschreeuwd en op de deur gebonsd, paarden staan klaar en een ruiter houdt de wacht...

Snel geeft Eric zijn metgezellen een teken om af te stijgen. Behoedzaam komen zij naderbij. Maar hoe omzichtig zij zich ook voortbewegen, toch krijgt de ruiter hen in het vizier. Met een kreet waarschuwt hij de anderen, die het huisje binnengedrongen zijn. In een oogwenk werpen de mannen zich op hun paarden.

De Noorman stormt naar voren, het zwaard in de hand. Juist als de laatste naar buiten komt om zich snel uit de voeten te maken, grijpt Eric hem in de nek.

— Weer een overval ! zegt Awain bitter, die ook naderbij is gekomen.

Een wenk van de Koning doet hem zwijgen. Strak kijkt Eric de gevangene aan. Deze deinst verschrikt terug en krimpt ineen voor die dwingende ogen.

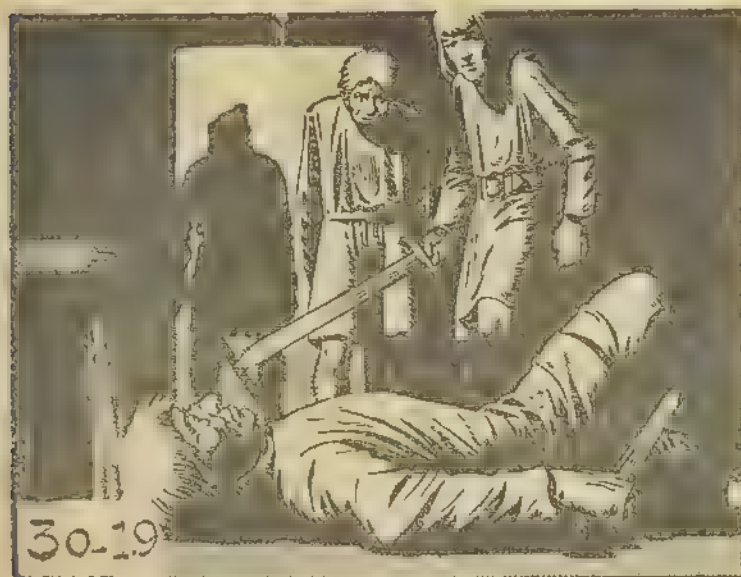
— Maar ik ken u toch ! zegt Eric langzaam. Herkent gij hem niet ? wendt hij zich tot de beide ridders.

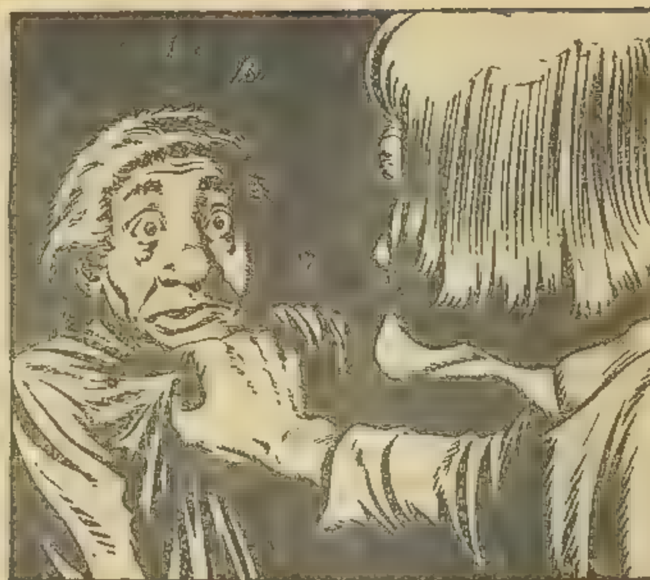
Weifelend kijken zij naar de ineengedoken gestalte.

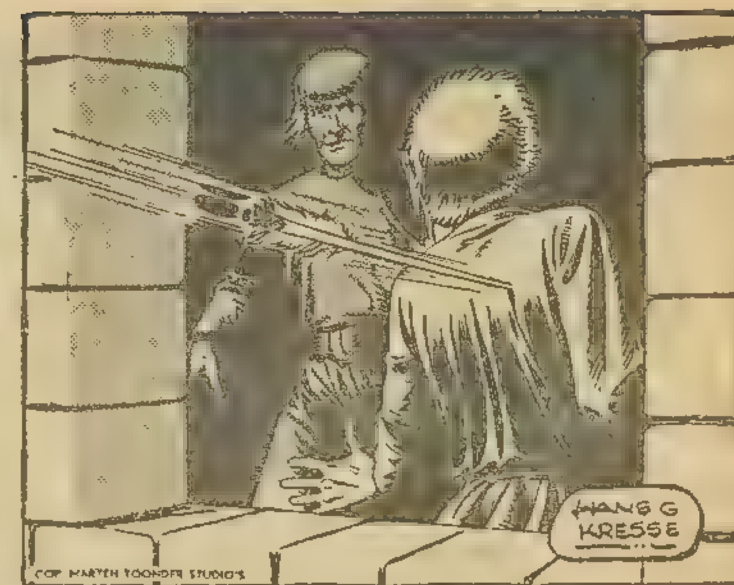
— Ik heb hem meer gezien, meent Ewoud, maar...

— Tyrfing ! roept Eric, in de stallen : De knecht, die zo doof was dat hij geen gouden keten wilde verdienen! Niet waar, vriend? Maar toch niet stom hoop ik ?

Er ligt een dreigende klank in zijn stem...

Het zwaard in de hand geklemd, beveelt ridder Awain de gevangene het huisje weer binnen te gaan. Schuw gehoorzaamt deze en blijft achter Eric staan, die met één oogopslag heeft gezien, dat zijn vrees waarheid geworden is. De oude man ligt levenloos ter aarde. In zijn dode hand getuigt een korte dolk voor zijn laatste moedige poging om zich de aanvallers van het lijf te houden... De Tong der Vergetelheid zal niet meer spreken, denkt Eric. De vloek van Tyrfing ? Een grimmige lach komt de Noorman om de lippen. Dit heeft niets met een overlevering te maken. Deze oude man is koelbloedig vermoord, omdat hij de Koning de waarheid had kunnen zeggen. Bang zijn de schurken geworden ! Maar hij zal er achter komen !

Met een forse greep pakt hij de gevangen stalknecht vast.

— Spreek op ! zegt hij dreigend. En nu kunnen geen kunsten u meer helpen ! De waarheid ! Wie pleegde deze moord ? Met wie waart gij hier ?

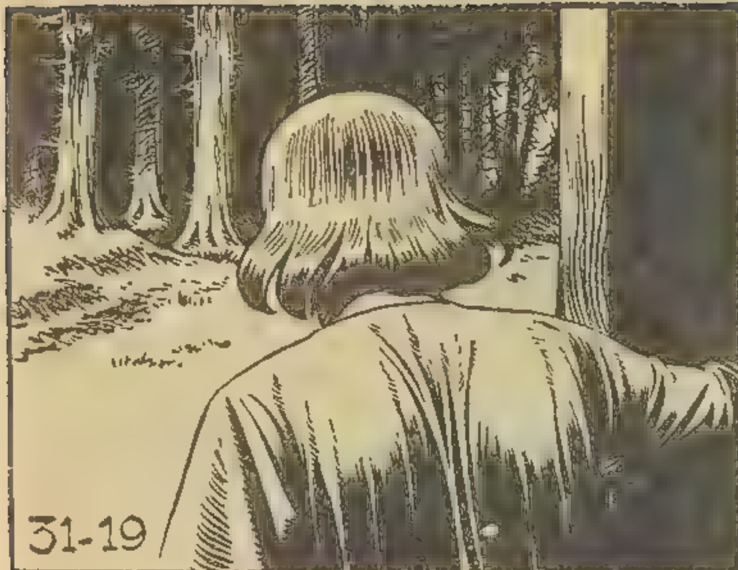
Dodelijk verschrikt door de plotselinge heftigheid van de Noorman staart de knecht hem aan.

— Ik heb hem niet gedood, jammert hij. Ik werd gedwongen mede te gaan. Ik.. .

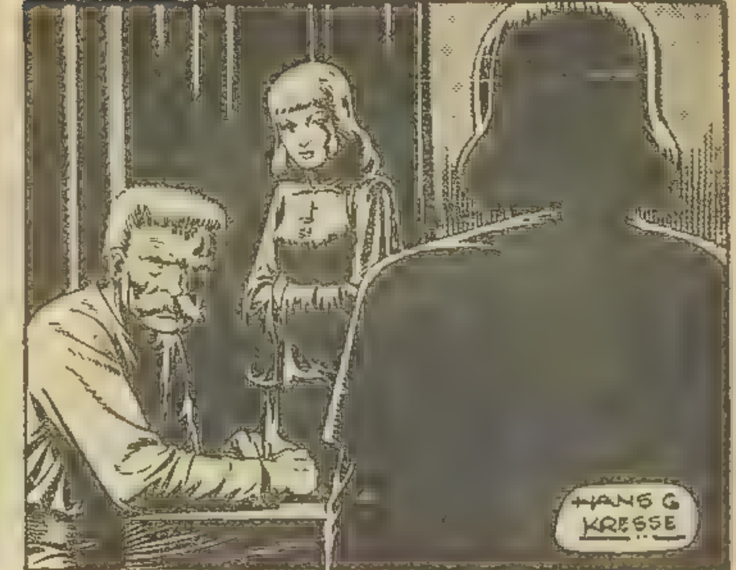
— Wie heeft u gedwongen ? buldert Eric. Wie beraamt deze misdaden op Tyrfing? Spreek op, man, wie?

— Ik zal het u zeggen! antwoordt de man bevend. Ik zal het zeggen ! Op Tyrfing is...

Zijn stem sterft weg en een hijgend gereutel stijgt op uit zijn borst. Een pijl is door het venster gesuisd en heeft hem in de rug getroffen. Hij wankelt, trekt krampachtig met de lippen alsof hij nog iets zeggen wil en stort dan ontzield neer...

Zonder zich één ogenblik te bedenken, snelt de Noorman naar de deur van het huisje. Wie deze pijl heeft afgeschoten, kan nog niet ver weg zijn. Maar slechts een schaterend hoongelach treft zijn oor, boven het geluid van paardenhoeven uit, die zich wegspoeden, het duistere woud in.

De beide ridders voegen zich weer bij hem en zien de Koning vragend aan. Maar Eric staart in de verte. Het stormt in hem ! Twee moorden achtereen om de waarheid voor hem verborgen te houden. Schurken zonder vergiffenis, denkt hij. Zij deinzen voor niets terug. De ene misdaad stapelt zich op de andere. Maar nu is het de vrees, die hen drijft.

— Het wordt nu tijd om te handelen, zegt hij, uiterlijk weer volkomen rustig tot de ridders. Wij zullen terugrijden naar de burcht. Maar geeft uw ogen de kost ! voegt hij er aan toe. Wij mogen in geen hinderlaag meer vallen !

Op Tyrfing aangekomen, begeeft de Koning zich onmiddellijk naar het vertrek van de burchtheer. Hij treft Olaf aan in gezelschap van zijn dochter. Nieuwsgierig en verrast kijkt Heidrun de Noorman aan en beantwoordt zijn korte groet met een vriendelijke lach. De burchtheer heet hem waardig welkom.

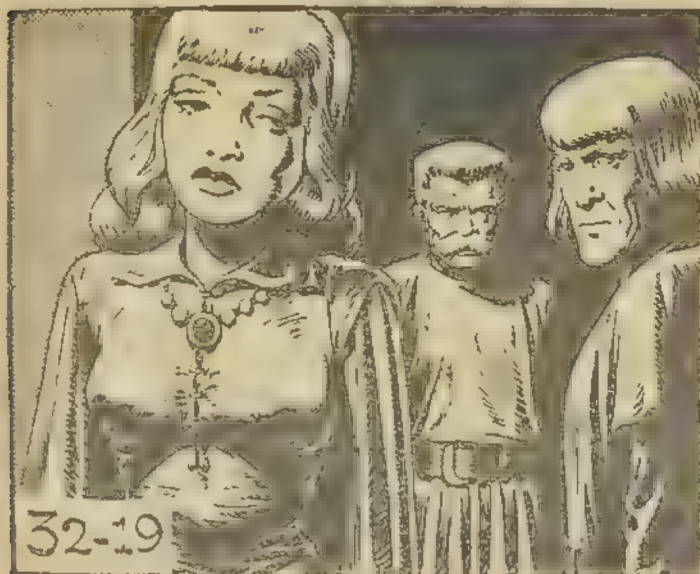
— Gij wilt mij spreken, Heer Koning ? klinkt zijn schorre stem.

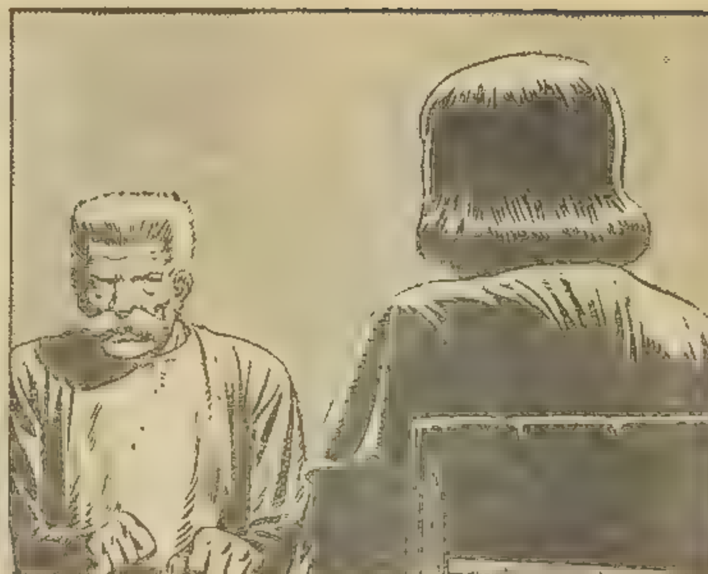
Eric ziet de onrust flikkeren in zijn ogen en antwoordt met vaste stem :

— Op enkele vragen zult gij moeten antwoorden, Heer Leenman!

Hij legt de nadruk op deze benaming, om de ander zijn koninklijk gezag te doen voelen. En hij voegt er aan toe :

— En ditmaal zult gij u aan deze vragen niet kunnen onttrekken.

In spanning kijkt Heidrun beurtelings naar haar vader en naar de Noorman. Als vanzelf is de burchtheer opgestaan. Hij werpt een schuwe blik op de Noorman en wendt zich dan tot Heidrun :

— Laat de Koning met mij alleen.

Zichtbaar teleurgesteld begeeft het meisje zich naar de deur. Zij keert nog even het hoofd om en ziet Eric met een droevige blik aan. Het moet hard voor haar zijn, denkt de Noorman, indien haar vader in dit alles betrokken is. Eerst veel later zal hij gewaar worden, dat het niet in de eerste plaats haar vader is, die Heidrun's geest bezig houdt, maar veel meer zijn eigen verschijning.

De deur sluit zich zachtjes achter haar en zonder woorden nodigt de burchtheer Eric uit om plaats te nemen. Het kost hem kennelijk moeite zijn gemoedsbeweging te bedwingen. Hij tracht Eric aan te zien, maar telkens weer laat hij zijn ogen afdwalen. Zenuwachtig krampen zijn handen zich op het tafelblad tot vuisten, als wil hij daarmee zichzelf meester worden.

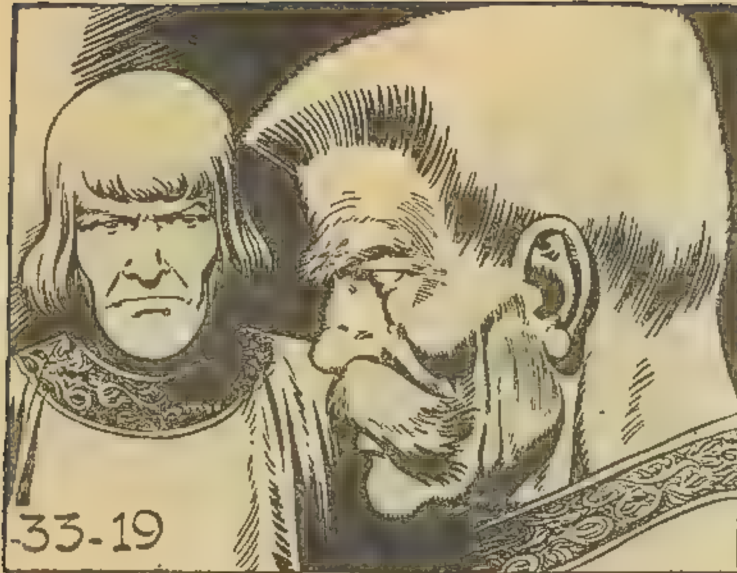
— Heer Olaf ! begint Eric en in zijn stem ligt zoveel ernst en overwicht, dat de burchtheer als het ware gedwongen wordt om hem aan te zien. Ik eis thans rekenschap van u over dit leen Tyrfing !

Zwijgend blijft de burchtheer zijn Koning aanzien.

— Ik hoor de naam te vaak ! vervolgt de Noorman. Overvallen in het leen van Astara... Tyrfing ! Een ridder vermoord... Tyrfing ! Een boer op zijn land overvallen... Tyrfing ! Onze oude Gost neergestoken... op Tyrfing !

Secondenlang blijft de Koning zwijgen. Dan zegt hij met een onmiskenbare dreiging in zijn stem :

— Ik verlang nu uw antwoord en ik begin bij het begin : Wat hebt ge, Heer Leenman, gedaan met Pum-Pum, mijn dienaar ??

Ook na de ernstige woorden, waarmede Eric het gesprek is begonnen, komt zijn rechtstreekse vraag naar Pum-Pum voor Olaf als een verrassing. Ietwat hulpeloos ziet hij de Koning aan en staart dan weer voor zich uit. Moeilijk zijn woorden zoekend zegt hij op zachte toon :

— Het is een oud geslacht, dat van Tyrfing, Heer Koning ! Er is sinds eeuwen een zwaard...

Schichtig kijkt Olaf om zich heen en hij laat zijn stem dalen :

— Dat zwaard is ons ongeluk !

Als om zijn gedachten te verzamelen strijkt de burchtheer met de hand over de ogen, alvorens hij krachtiger voortgaat :

— Een vloek rust op het zwaard van Tyrfing. Grenzenloze macht is altijd ten deel gevallen aan hem, die het voert, maar ook... onafwendbaar... de ondergang! Mijn vaders vader trachtte daaraan een einde te maken. Hier, in deze burcht zelf...

De Noorman onderbreekt hem met een gebaar van gezag.

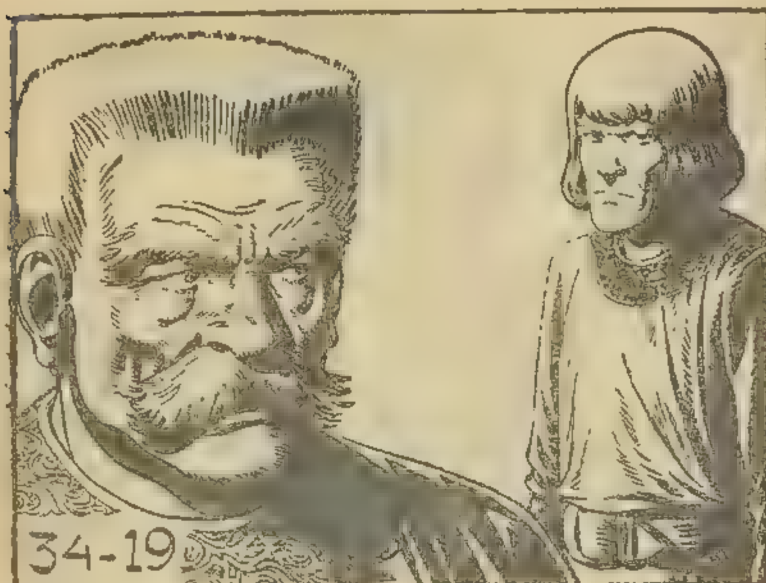
— Niet de legende van Uw zwaard wens ik thans te horen, Heer Olaf. Wat is er met Pum-Pum geschied ? Wat hebt gij met hem gedaan ?

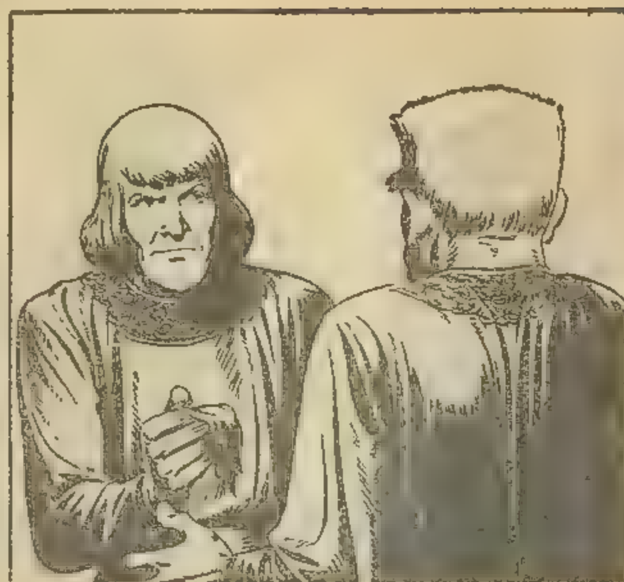
Wederom schijnt de burchtheer ten prooi aan een heftige gemoedsbeweging. Grauwbleek wordt zijn gelaat; kleine zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd. Hij doet enige onzekere stappen, ziet Eric aan en wendt de ogen weer af. Voor de vensternis blijft hij ten slotte staan, de handen in een krampachtige beweging op de rug.

— Welnu ? dringt Eric aan.

De oude Olaf vermant zich. Zonder de Koning aan te zien zegt hij langzaam :

— Pum-Pum ! Ik heb... Hij had... Ik moest hem wel op een eenzame plaats brengen...

Vreemd is het de Noorman te moede. In zijn hart had hij ook de duidelijkste aanwijzingen tegen de oude leenman nog niet als bewijs van diens schuld willen aanvaarden. En nu deze bekentenis...

— Verklaar U nader! zegt de Koning kort.

— Pum-Pum moest ik afzonderen, herhaalt Olaf, als voor zich heen sprekend. Hij slaat de ogen op en ziet Eric recht in de ogen. Veel vaster klinkt zijn stem nu :

— Het zwaard van Tyrfing werd op een geheime plaats in de burcht verborgen. Alleen mij is, na mijn vader, die plaats bekend. Maar uit mijn mond zou niemand ooit het geheim vernomen hebben !

Pum-Pum heeft bij toeval de plaats ontdekt ! Ik kon toch niet toestaan dat de vloek opnieuw in werking zou treden ?

— Zo, zegt Eric nadenkend en hij tast onder zijn kleed. Die vloek, heeft die dan misschien ook de oude Gost geraakt ?

De Noorman brengt zijn hand weer te voorschijn en houdt Olaf het uitgescheurde lapje voor.

— Is dit niet dat stukje uit uw purperen mantel, heer Leenheer? Gevonden in de hand van de verslagen Gost! Zijt gij de moordenaar van die oude man?

De felle woorden van de Koning doen Olaf terugdeinzen. Ongelovig en verbaasd ziet hij Eric aan. Een trek van afschuw komt in zijn ogen, om plaats te maken voor diepe verontwaardiging.

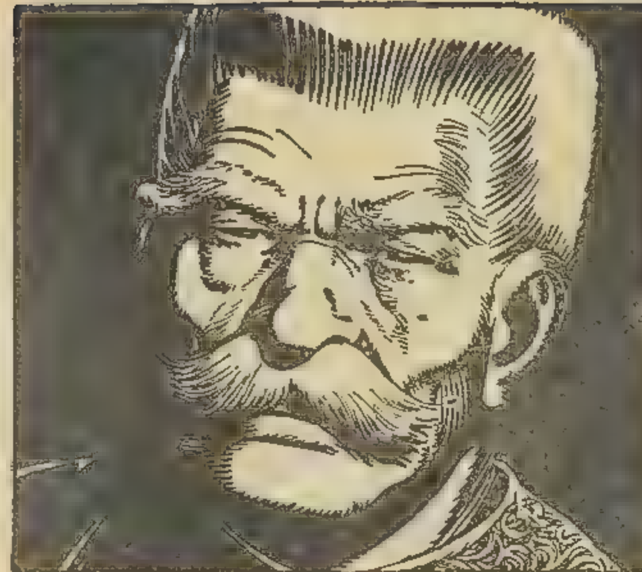
Met een gevoel van opluchting slaat Eric de burchtheer gade.

— Ik geloof U ! Heer Olaf, zegt hij kalm. Gij niet ! Maar dan is er ook nog maar één mogelijkheid...

— Hoe meent ge, Heer Koning ? vraagt Olaf in spanning.

— Dat, Heer Leenman, zult gij spoedig gewaar worden !

— Wij spraken over Gost, zegt de Noorman. Gij waart vlak nabij de plaats van de moord. Ik heb u gezien. Waarom zijt gij weggelopen ? Dat heeft vele misverstanden veroorzaakt !

Een flauwe glimlach glijdt over Olaf's gelaat.

— Ik had Pum-Pum bezocht, zegt hij rustig. De angst weerhield mij toe te snellen.

Hij zwijgt een ogenblik en vervolgt dan :

— Maar hebt gij, heer, niemand gezien nabij de plaats van de misdaad ?

De Noorman knikt bevestigend.

— Ridder Vagen was onmiddellijk ter plaats. Hij was het die mij het stukje kleed uit uw mantel toonde.

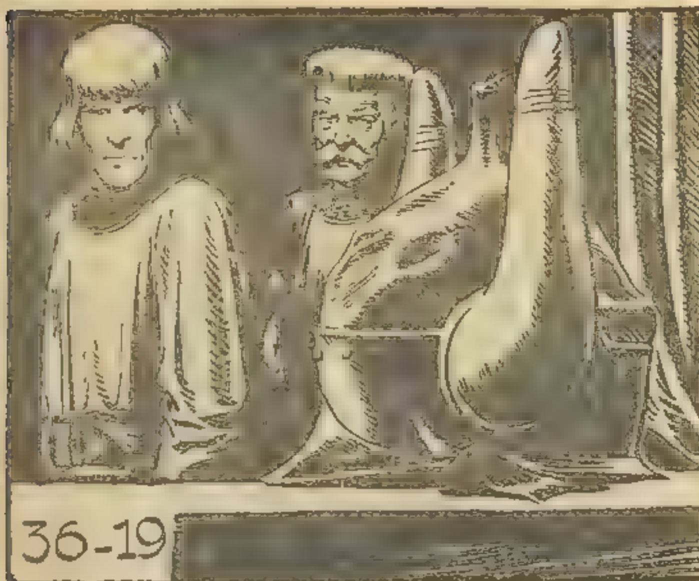
Even staart Eric voor zich uit; dan zegt hij peinzend :

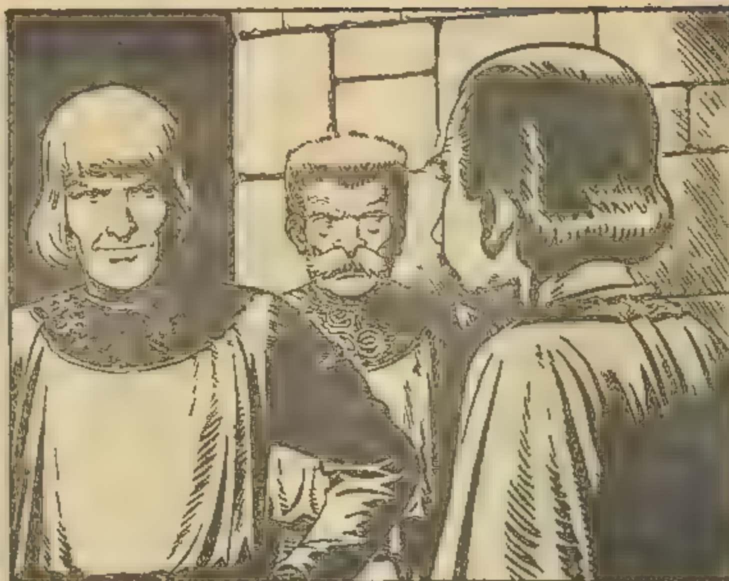
— Het heeft er de schijn van, dat men u in een kwaad daglicht wil stellen.

— Nooit, zegt Olaf langzaam, nooit heb ik vrees gekend in het zicht van welke vijand ook. Maar hier in mijn eigen burcht, heb ik de angst leren kennen. Overvallen, moorden, en altijd werden sporen gevonden, die de schuld op Tyrfing moesten werpen... Wanneer gij hier verschenen zijt, dacht ik, dat het einde gekomen was. Al deze wandaden... zij werden immers in de naam van Tyrfing bedreven. Gij zoudt mij dan vanzelfsprekend als de schuldige beschouwen !

— Heb geen vrees! zegt Eric. Wij zullen de ware schuldigen wel vinden ! Wil mij thans voorgaan naar Pum-Pum, mijn trouwe dienaar.

Eric volgt de oude burchtheer naar de deur van het vertrek. Het geluid van hun voetstappen klinkt door tot in de gang waar een sluipende gedaante zich nu haastig wegspoedt, om niet ontdekt te worden.

Door vele gangen gaat de burchtheer Eric voor om hem naar de schuilplaats te brengen, waar Pum-Pum ondergebracht is. Een ogenblik blijft Olaf staan bij een nis, afgeschut door een zwaar gordijn. Hij schuift het gordijn terzijde en toont de Noorman een indrukwekkende, kunstig bewerkte helm. Veelbetekenend zegt hij :

— De band, die mijn geslacht aan het uwe bindt, is reeds zeer oud, Heer Koning. Deze helm schonk een uwer voorvaderen ons.

De Noorman begrijpt zijn bedoeling.

— Ook uw trouw staat voor mij vast ! zegt hij eenvoudig.

Voetstappen komen hen in de gangen tegemoet. Bij de zijgang staan zij plotseling oog in oog met Ridder Vagen. Hij begroet hen onderdanig en zegt :

— Zijt gij op zoek naar de geheimzinnige moordenaar ? Hebt ge hem reeds gevonden ?

— Nog niet ! zegt Eric met een flauwe glimlach. Maar ontkomen kan hij mij niet meer !

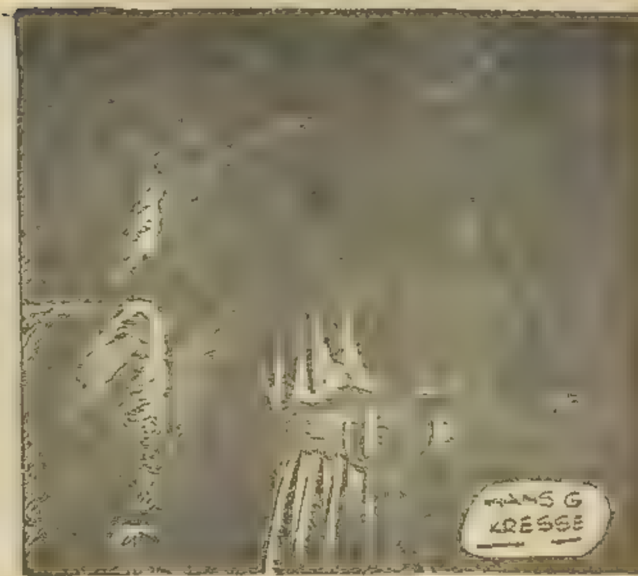
De Fret staart hen na wanneer zij met een korte groet voortgaan. Olaf voert de Koning mede tot in het oudste gedeelte van de burcht, waar zij afdalen in de gewelven van Tyrfing, die een zwijgend getuigenis afleggen van eeuwenoude kracht. De holle klank van hun voetstappen sterft langzaam weg.

Zij slaan een hoek om en op hetzelfde ogenblik wordt, ver achter Eric en de burchtheer, de deur, die toegang geeft tot de gewelven, opnieuw geopend.

Een sluipende gedaante maakt zich los uit de deuropening en volgt hen in de gangen, voorzichtig de losse stenen vermijdend, om zo weinig mogelijk geluid te maken.

In gedachten verdiept gaat de Noorman naast Olaf voort door de sombere gewelven. Hoe zwaar is niet de schijn op Olaf geworpen. Met opzet zijn die pijlenkoker en die stijgbeugel zogenaamd « verloren ». Met opzet werden die aanvallen gepleegd om Tyrfing in een kwade reuk te brengen.

Nog steeds onopgemerkt blijft de geheimzinnige gedaante hen volgen. Driester geworden nadert hij hen hoe langer hoe meer en een schaduw valt op de dwarsmuur, die zij juist voorbijgegaan zijn...

Met een onverwachte overgang, die hen even met de ogen doet knipperen tegen het zonlicht, staan Eric en de burchtheer eensklaps aan het einde van de gang.

— Het is een oude vluchtgang geweest, vertelt Olaf.

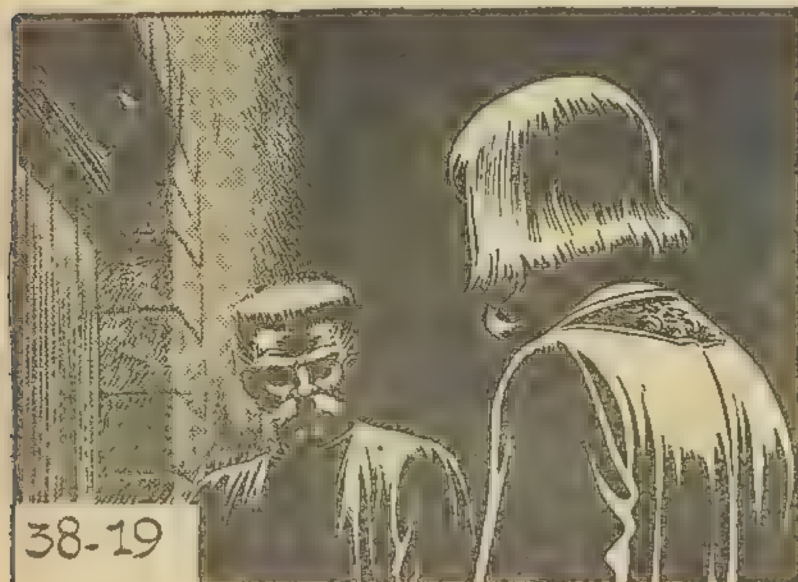
— Nu komen de onverlaten door deze gang Tyrfing binnen ! zegt Eric en hij ziet de burchtheer ernstig aan.

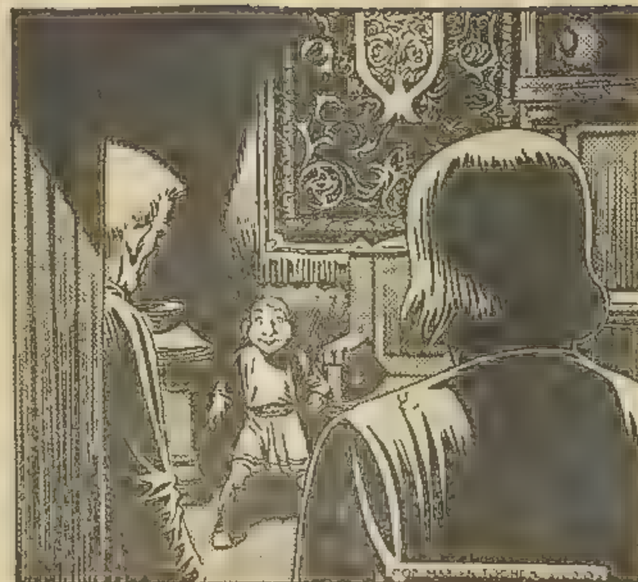
Vragend blikt Olaf naar de Noorman en deze vertelt hem in weinige woorden de uitslag van zijn bezoek aan de Tong der Vergetelheid, het verraad van de stalknecht en diens gewelddadig einde.

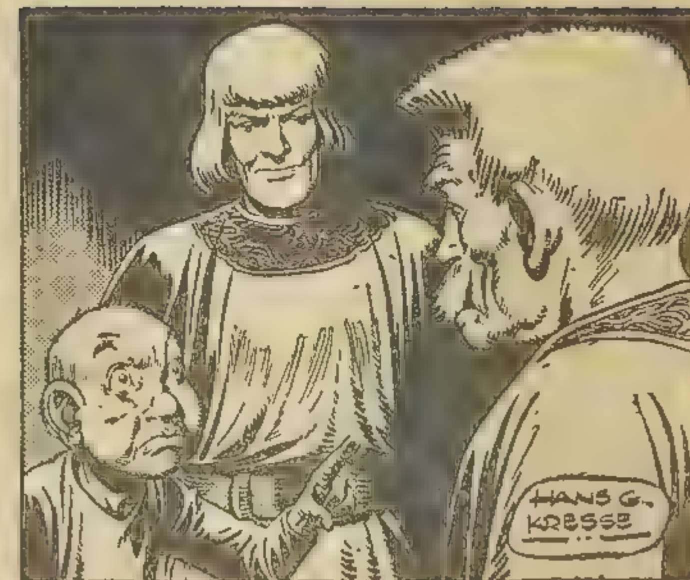
— Deze gang wordt als in- en uitgang gebruikt om u te misleiden, Heer Olaf, zegt Eric. Reeds in de eerste nacht van mijn verblijf hier zag ik in deze richting vreemde gedaanten verdwijnen. Ongetwijfeld zullen wij daarvan sporen vinden !

Nauwlettend bezien zij de bodem rondom de ingang. De gedaante, die hen gevolgd is, volgt hun bewegingen.

— Zoek maar, Heer Koning ! mompelt de man met een grimmige lach. Ik weet wel hoe die gang gebruikt wordt ! Maar iets anders zoek ik ! Waarom laat ge uw Koning het zwaard niet eens zien, Heer Olaf !

Door een andere gang voert Olaf de Noorman terug.

— Ik breng u nu bij Pum-Pum, zegt hij eenvoudig.

— Deze dagen zijn een hel voor mij geweest... in eigen burcht als een dief rond te moeten gaan... het gepraat van de knechten en de argwaan, die ik ook bij u moest wekken...

— Het ware verstandiger geweest, mij vroeger uw vertrouwen te schenken, antwoordt Eric. Ik had u kunnen verzekeren, dat het geheim van uw zwaard ook bij Pum-Pum veilig is !

— Hier zijn wij er, zegt Olaf, stilstaande voor een zware deur. Pum-Pum heeft niets ontbroken !

De burchtheer opent de deur en treedt terzijde. Een juichkreet klinkt Eric in de oren. Pum-Pum, nog kleiner lijkende dan hij al is in dit met zware meubelen gestoffeerde vertrek, is buiten zichzelf van vreugde. Zijn meester zelf komt hem verlossen.

— Meester Eric ! begint de dwerg, — ik....

De ontroering snoert hem de keel dicht, maar de tranen, die in zijn trouwe ogen blinken, spreken boekdelen.

— Het is goed, Pum-Pum! zegt de Noorman lachend. Ge ziet, ik laat mijn trouwe makker niet in de steek !

Pum-Pum richt zich nu tot de burchtheer.

— Gij zijt slecht mens ! zegt hij kwaad en zijn grote ogen schieten vuur. Ik zoeken geliefde meester, gij mij opsluiten in... hier !

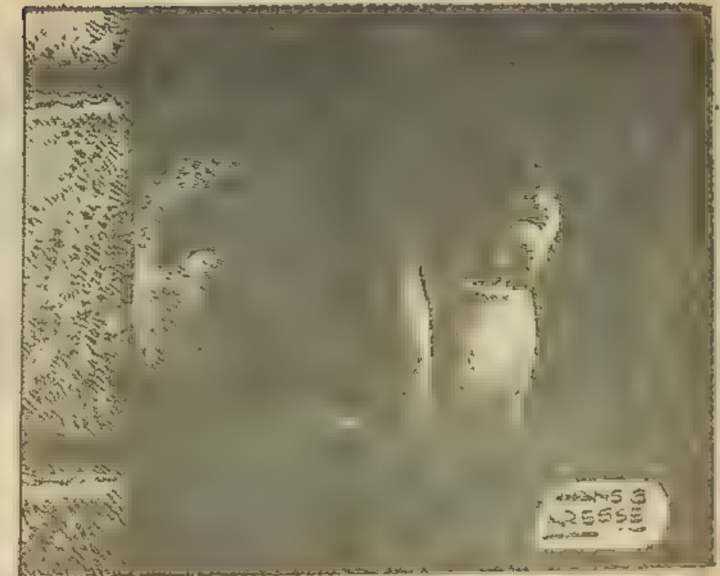
Verontwaardigd zwaait hij zijn kleine handen voor Olaf's gelaat.

— Meester mij toch vinden ! Hij u zal..,

— Kalm maar, Pum-Pum, onderbreekt de Noorman hem. Heer Olaf heeft u geen kwaad gedaan ! Gij zult ons helpen, de geheimen hier te ontsluieren...

Pum-Pum nog vol van de ontroering, die de onverwachte komst van de Noorman bij hem heeft teweeggebracht, kijkt beurtelings zijn meester en de burchtheer aan.

— Ik nu toch met meester thuisrijden ! zegt hij fier.

En op dezelfde manier Olaf aanziende, flapt hij er bij :

— Gij slecht mij op te sluiten, maar — hij smakt met de lippen — gij goed kok voor de maag van Pum-Pum !

Triomfantelijk ziet hij de beide mannen aan, die hartelijk moeten lachen.

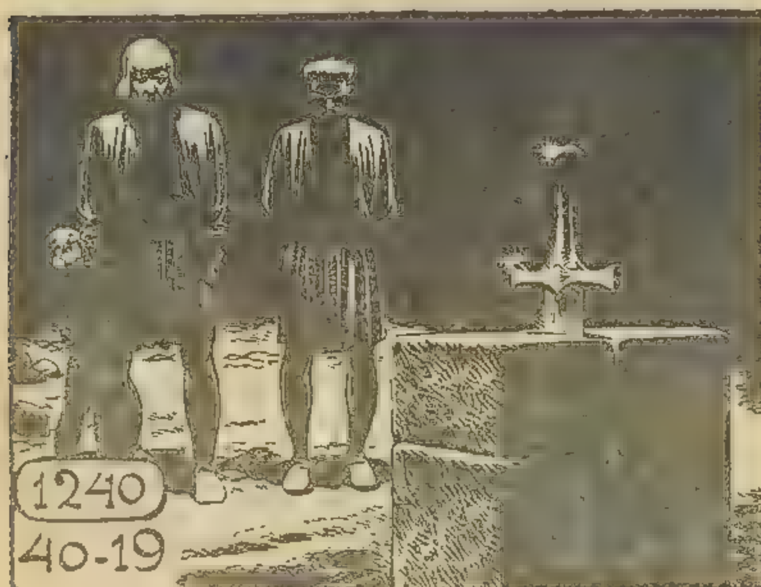
Opgetogen volgt de dwerg de beide mannen naar buiten. Bij een kruising van gangen houdt de burchtheer de Koning staande en zegt, terwijl hij hem recht in de ogen ziet :

— Ik breng u nu naar het zwaard van Tyrfing !

De Noorman maakt geen tegenwerpingen. Hij begrijpt, hoeveel moeite het Olaf kost om nu ook hem zijn geheim bekend te maken en hij heeft waardering voor de trouw, die uit deze daad spreekt.

De burchtheer blijft staan bij een muurgedeelte, dat iets minder donker van kleur, iets minder verweerd is, dan de omringende stenen. Het is klaarblijkelijk later gemetseld, toen het zwaard hier werd verborgen. Olaf knielt neer en wrikt aan de onderste steen aan de linkerkant. Het kost hem zichtbaar moeite, maar plotseling geeft de steen mee en doet tegelijk een deel van de muur terugschuiven, zodat een smalle toegang zichtbaar wordt. Gespannen ziet Eric toe en Pum-Pum kan nauwelijks zijn verbazing bedwingen.

En weer staat op de achtergrond, verborgen in de schaduw, dezelfde donkere gedaante, een kwaadaardige fonkeling in de begerige ogen, die iedere beweging van Olaf scherp opnemen. Wie is die verspieder, en welke oogmerken heeft hij ?

Diep onder de indruk staat Eric naast de burchtheer in het geheime gewelf. Meer dan een eeuw is voorbijgegaan, sedert het zwaard hier verborgen werd en onaangeroerd is het hier gebleven. Er ligt iets onheilspellends in deze ruimte met haar duistere hoeken. Iets huiveringwekkends in het vreemde licht, dat flonkert op het gevest van het zwaard. Pum-Pum kruipt huiverend met grote angst-ogen weg achter zijn meester, alsof een inwendige stem hem waarschuwt voor een gevaar, dat zijn verstand niet bevatten kan.

— Het zwaard van Tyrfing ! denkt Eric. Hoeveel onheil heeft het reeds teweeggebracht.

Olaf's korte uiteenzetting komt hem weer voor de geest. Heeft niet menig voorvader van de burchtheer zijn einde gevonden door dit zwaard, dat de naam van de burcht draagt ?

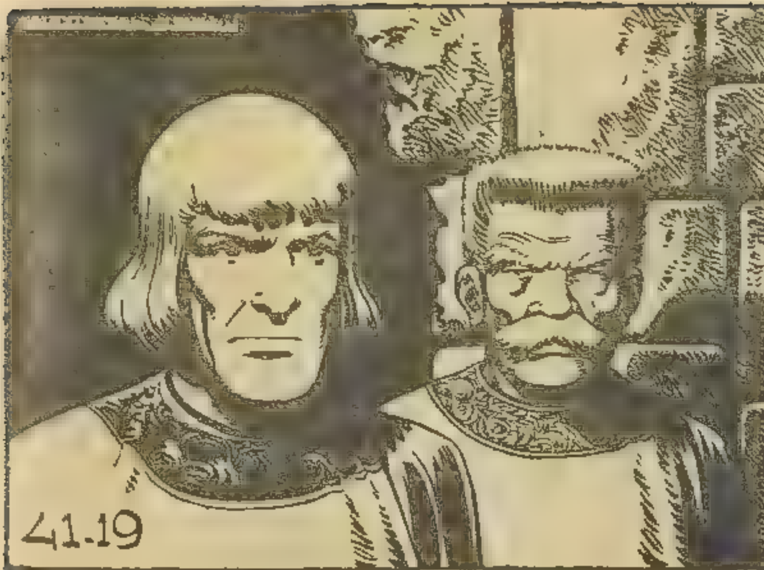
Zonder dat er een woord gesproken wordt, verlaten zij het gewelf. Als de deur zich weer heeft gesloten, zegt Eric ernstig en dringend :

— Nooit mag dit zwaard weer zijn vloek verbreiden.

Heer Olaf knikt slechts en langzaam begeven zij zich op weg naar het hoger gelegen, bewoonde gedeelte van de burcht. De dwerg blijft achter hen, nog onder de indruk van hetgeen hij zo juist gezien heeft.

Een licht geruis doet Pum-Pum omzien. Wat is dat ? Loopt daar iemand ? De nieuwsgierigheid wint het van de angst en de dwerg loopt snel terug naar de zijgang, die zij enkele ogenblikken eerder verlaten hebben.

Verstijfd van schrik blijft hij staan. Daar op nog geen tien meter van hem vandaan sluipt een man voorbij, die met een loerende blik om zich heen ziet. In het halfduister van deze onderaardse gangen zijn de gelaatstrekken nauwelijks te onderscheiden. Maar in zijn hand blinkt een zwaard, een groot zwaard...

Zozeer zijn de Noorman en Olaf in hun gedachten verdiept, dat het achterblijven van Pum-Pum hun ontgaat. Peinzend bekijkt Eric de massieve steenklompen, waarop deze burcht gebouwd is. Binnen deze muren, denkt hij, moeten zich de aanstokers bevinden van het complot. Zij willen Tyrfing in een kwade reuk brengen. Maar waarom dan ? Hebben zij misschien geen macht genoeg om de burchtheer te overmeesteren ? Die aanvallen buiten Tyrfing zijn zo vreemd...

Ineens krijgt hij een ingeving, die hem de adem doet inhouden. Ja, dat kan, dat moet de oplossing zijn. Maar dan gaat het ook niet alleen om Tyrfing, doch ook...

— Meester Eric ! Meester Eric !

Opgewonden kreten van Pum-Pum onderbreken de gedachtengang van de Noorman. Verwonderd wendt hij het hoofd om.

— Wel, Pum-Pum, vraagt Eric, waart ge achter gebleven ?

— Vreemde man, hakkelt Pum-Pum, achter mij, hem horen lopen... Pum-Pum kijken gaan...

Olaf fronst het voorhoofd.

— Een man ? Waar ?

— Bij kamer van zwaard ! zegt Pum-Pum.

Verontrust ziet Eric hem aan.

— Bij het zwaard ?

— Ik man zag lopen met zwaard, vertelt Pum-Pum.

Eric's ogen ontmoeten die van de burchtheer, en hij leest er dezelfde gedachte in. Zonder een woord te spreken keren zijn snel op hun schreden terug. In zenuwachtige haast opent Olaf de geheime deur. Een ogenblik staan zij verstijfd. Het stenen voetstuk, waar Tyr's zwaard een eeuw lang in gerust heeft, is geschonden.

— Het zwaard is gestolen ! roept de Noorman.

Angst en afgrijzen staan in Olaf's verschrikte wijdopengesperde ogen te lezen.

— Het zwaard, zegt hij toonloos, de vloek...

— Bespied zijn wij tot op deze tocht ! zegt Eric, hard.

Als in een flits ziet hij weer alle bijzonderheden van de laatste uren voor zich, van het ogenblik af, dat hij Olaf naar Pum-Pum vroeg. Iemand moet ons gevolgd zijn, gaat het door hem heen...

Maar nu weet hij het ook ! Een man hebben zij op hun tocht door de burcht ontmoet : Vagen ! De Fret, die zo zoetsappig vroeg of Eric de moordenaar van Gost al gevonden had...

Scherp blikt de Noorman om zich heen.

— Daar, die trap op, zegt hij tot Olaf, langs daar moet de rover verdwenen zijn !

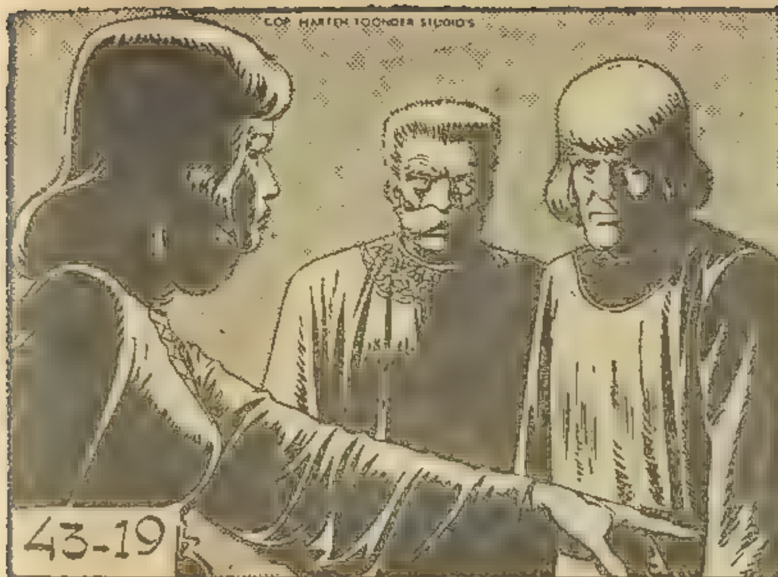
De snelheid, waarmede de beide mannen zich wegspoeden, laat Pum-Pum verbluft achter. Hij wil hen nalopen, maar bedenkt zich meteen weer. Een tevreden blik komt in zijn ogen.

— Ik weer meester helpen ! denkt hij trots. Pum-Pum goed kijken blijven, Pum-Pum klein zijn en niet gauw gezien worden !

Ver voor Olaf uit bereikt Eric de bovenverdieping. Snel spoedt hij zich naar zijn vertrek en gordt zich gehaast een zwaard om.

— Vagen ! denkt hij. Hij is de aanstichter van alles en het zwaard het doel. Maar in het bos redde hij mij het leven bij die overval... Neen, een schijngevecht, weet de Noorman nu met onfeilbare zekerheid. Misleiden wilde hij mij !

Daar is het vertrek van de Fret. Eric houdt de pas in en trekt zijn zwaard. Voorzichtigheid is nu geboden. Een seconde later staat hij dreigend in de deuropening. Maar geen woeste aanvaller treedt hem in de weg ;de kamer is verlaten op één persoon na... Heidrun !

De burchtheer, die nu ook naderbij gekomen is, kijkt verbaasd van de een naar de ander.

— Waar is Ridder Vagen ? vraagt de Noorman.

— Hij was juist hier ! zegt ze ontdaan. Hij heeft mij doen schrikken. Wat is er gebeurd ? Waarom komt gij hier zo...

Ze wijst verschrikt naar Eric's zwaard.

— Waarom deed hij u schrikken ? vraagt de Noorman.

— Hij was vreselijk opgewonden, zegt Heidrun, en hij droeg een vreemd zwaard, dat ik nog nooit van hem gezien heb. Daarbij lachte hij op een vreemde manier en mompelde allerlei rare dingen.

— Dus toch de Fret ! Hebt ge verstaan wat hij zei ?

— Hij prevelde wat in zichzelf, maar hij zei iets tegen mij van koningin worden...

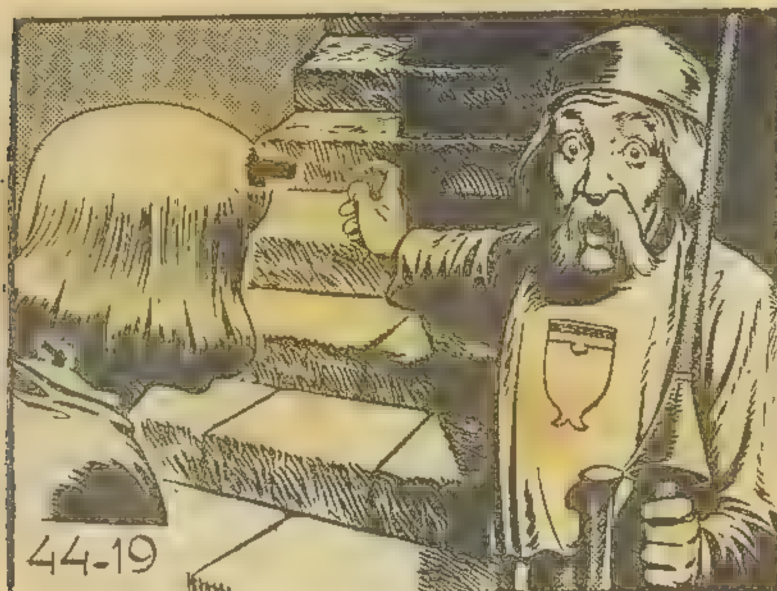
— Dat lost alle raadsels op ! zegt Eric tot Olaf. Wij moeten nu maatregelen nemen !

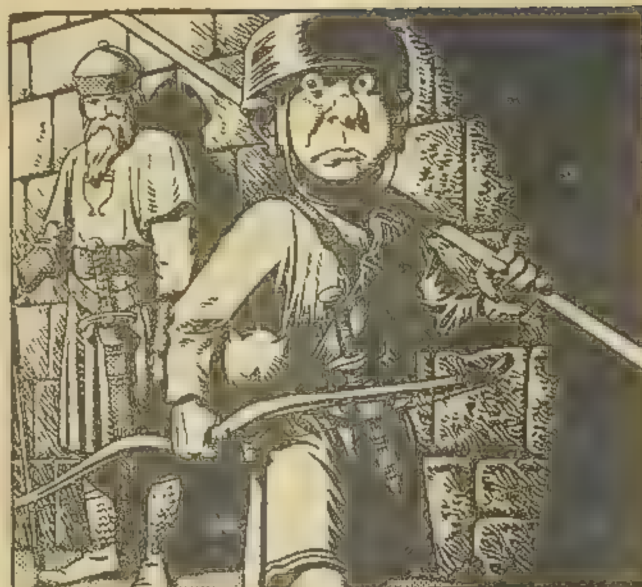
Een vreemde beklemming daalt over Tyrfing. De Fret schijnt spoorloos verdwenen. De gehele bezetting van de burcht komt in alarmtoestand. Olaf verschijnt te midden van de krijgsknechten in volle wapenrusting, met helm en borstpantser. Als vanzelf heeft Eric het bevel op zich genomen. Snel en duidelijk geeft hij zijn onderrichtingen : de brug is opgehaald en alle wachtposten worden verdubbeld.

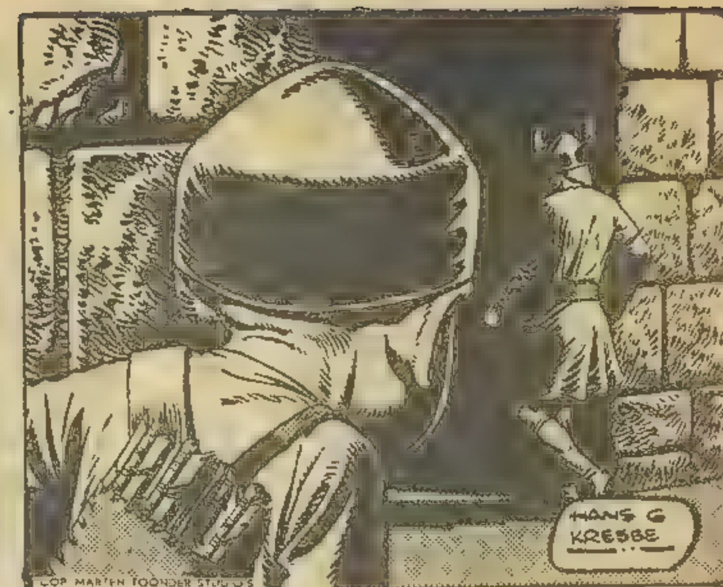
— Iedere verdachte beweging moet mij onverwijld worden gemeld ! besluit hij.

Zelf maakt de Noorman de ronde door de burcht.

Maar wat is dat ? Daar, onder de luchter, bij die trap, stonden daar geen twee wachters ? Aarzelend blijft Eric staan... Ja : overal staan de mannen bij tweeën opgesteld... Hier klopt dus iets niet ! !

Snel treedt de Noorman op de wachter toe.

— Waar is uw makker ? vraagt hij scherp.

De oude soldaat ziet de Koning verschrikt aan.

— Hij is even weggegaan, stamelt hij, hij zei, dat hij onmiddellijk zou terugkomen !

— Mijn bevelen luidden anders ! zegt Eric met nadruk.

Strak kijkt hij de man in de ogen :

— Met uw leven staat gij er borg voor, dat deze post bewaakt blijft !

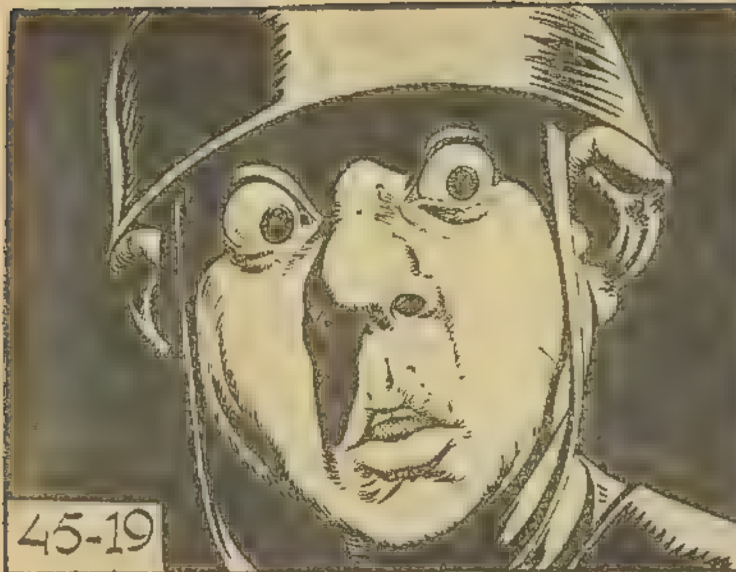
Snel begeeft de Noorman zich naar de andere doorgangen. Hier, daar en daar ook weer... overal zijn mannen verdwenen ! Hij spoort de overgebleven wachters aan tot de grootst mogelijke waakzaamheid. Met Olaf en zijn eigen ridders Awain en Ewoud neemt hij zelf de meest belangrijke punten voor zijn rekening. Waar is Vagen gebleven ? Zal hij een aanval durven wagen ?

Intussen stapt in een van de gangen Pum-Pum krijgshaftig heen en weer. Een veel te wijde helm zakt hem over de oren, in zijn gordel steekt een vervaarlijke dolk en aan boog en lans heeft hij de kleine handen vol. De oude wapenknechten hebben moeite hun lachen te bedwingen, als zij Pum-Pum zien voorbijstappen.

Spijtig krijgt Pum-Pum geen snor meer, dacht hij, met snor veel meer echt soldaat !

Maar al is hij dan zijn snor ook kwijt, de ogen van de dwerg zijn er niet minder scherp en waakzaam door geworden. En het ontgaat Pum-Pum niet, dat daar, net om die hoek, een gewapende wachter wegsluipt. Waar wil die man heen ?

— Ik hem volgen... denkt Pum-Pum.

Onhoorbaar sluipt Pum-Pum achter de zich wegspoedende wachter aan. Het schuifelende geluid van de voetstappen voor hem, doet hem even huiveren. Angstwekkend stil is het in dit gedeelte van de burcht. Maar Pum-Pum schudt iedere aarzeling van zich af. Meester Eric heeft immers gezegd, dat niemand zijn plaats mocht verlaten ? Waarom die soldaat dan niet doen wat Meester Eric beveelt ?

Daar ! De soldaat bukt zich. Wat doet hij nu ?

Met grote ogen van verwondering ziet Pum-Pum hoe de wapenknecht een houten luik opent. Hij waagt zich wat dichterbij. Ja, daar onder is eén trap. De soldaat werpt een schuwe blik naar links en naar rechts en verdwijnt dan naar beneden. Boven zijn hoofd gaat het luik weer dicht...

— Wat Pum-Pum doen ? vraagt de kleine man zich af.

Maar hij heeft zijn besluit al weer genomen. Enige ogenblikken wacht hij af, of de man soms terugkomen zal, maar als alles stil blijft komt hij voorzichtig naar het luik toe en licht het een klein stukje op. Neen, er is niemand meer, daar beneden. Een zwak licht valt over de brede stenen treden, die omlaag leiden.

— Ik ook die trap af ! besluit Pum-Pum rillend en hij legt zijn boog neer om althans één hand vrij te krijgen.

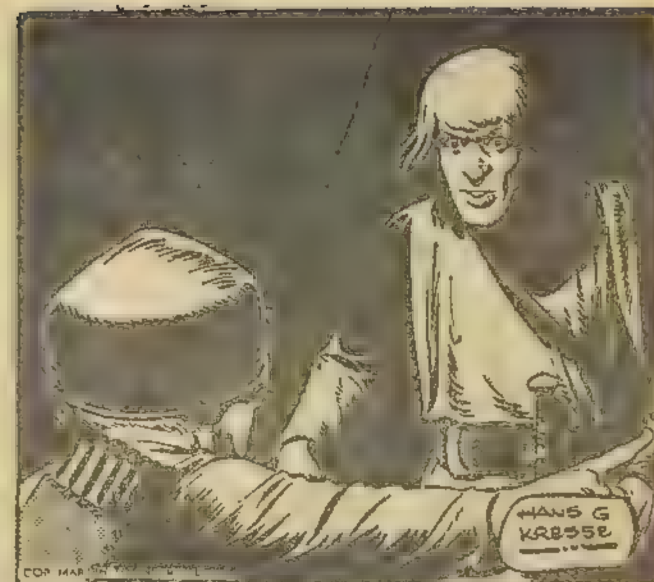
Behoedzaam gaat hij onhoorbaar trede voor trede naar beneden. Donker zijn die gangen onder de oude burcht. Een vochtige lucht van schimmel komt hem tegemoet. Maar Pum-Pum onderdrukt zijn angst. Als hij maar iets kan ontdekken voor Meester Eric !

Een zwak rumoer van stemmen dringt tot hem door. Voetje voor voetje schuifelt de dappere dwerg naderbij, tot hij in een verlichte ruimte kan zien, waarop deze onderaardse trap uitkomt.

En wat hij daar ziet, doet hem het hart sneller kloppen.

Op gevaar af opgemerkt te worden, waagt Pum-Pum zich nog iets dichter bij het vertrek, vanwaar het licht schijnt. Maar nu kan hij tenminste verstaan wat er gezegd wordt. Wie is de man die daar met zijn rug naar hem toestaat ? Het moet wel de aanvoerder zijn, want die anderen staan eerbiedig om hem heen.

— Zijn alle mannen op weg ? hoort Pum-Pum de aanvoerder vragen.

Waar heeft hij die stem meer gehoord ? De man schijnt niet op antwoord te wachten want hij gaat voort :

— Goed, zij kunnen binnen een half uur terug zijn met onze medestanders, die buiten de burcht wachten.

De spreker laat een schrille lach horen en zegt dan triomfantelijk :

— Dan is de burcht van ons, tegen Tyr's zwaard kan niemand vechten !

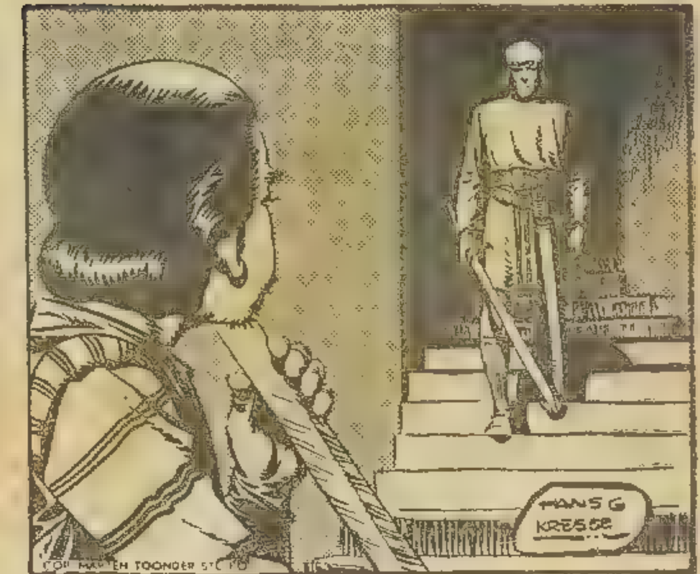
Pum-Pum heeft genoeg gehoord. Slechts één gedachte gaat door hem heen : Meester waarschuwen ! Zonder nog op gevaar te letten snelt hij de stenen trap weer op...

Een gedrukte stemming heerst in de hoger gelegen delen van de burcht. De spanning begint bijna ondragelijk te worden. Wantrouwend zien de overgebleven wachters elkaar aan. Zijn er nog meer verraders onder hen ? Zal die ander daar meevechten. als er een aanval komt, of... ? Alleen Eric weet in deze onheilspellende sfeer zijn zelfbeheersing te bewaren. Het vreet aan de zenuwen, dit wachten. Wachten op iets dat komen kan, maar men weet niet wat, men kan niet zeggen wanneer... De komst van Pum-Pum onderbreekt de gedachten van de Noorman. Bijna struikelend over zijn woorden vertelt de dwerg, wat hij zo juist heeft gehoord.

— De Fret ! zegt Eric, Snel, wij moeten hem vóór zijn !

De Noorman neemt geen halve maatregelen tegen de dreiging van buiten. Twintig vertrouwde mannen treden aan en krijgen hun bevelen.

— Gij blijft bij de uitgang ! beveelt Eric. Uw mannen niet zelf in de vluchtgang laten komen ! Ridder Ewoud, die met het bevel belast is, knikt en gaat zijn mannen voor.

— Wijs mij nu het luik ! zegt de Koning tot Pum-Pum. Wij zullen de Fret in zijn hol gaan opzoeken !

In het onderaardse vertrek, waar hij de samenzweerders verzameld heeft, wacht Vagen zelfbewust de komst af van zijn hulptroepen. In zwijgende spanning staan twee van zijn handlangers langs de wanden van het vertrek.

— Kijkt niet zo ernstig, kerels! roept de Fret hen toe. Straks troont hier een Koning op Tyrfing ! voegt hij er smalend aan toe.

— Hoe hebben ze mij geholpen, die domkoppen ! Ik meende, dat wij net zo lang onrust moesten verwekken rondom Tyrfing, tot onze Heer Noorman zelf zou komen om zijn leenman Olaf af te zetten. En wat doet die Noorman ? Hij komt uit eigen beweging, nog voor we met alles klaar zijn !

Een duivels plezier straalt uit de ogen van de Fret.

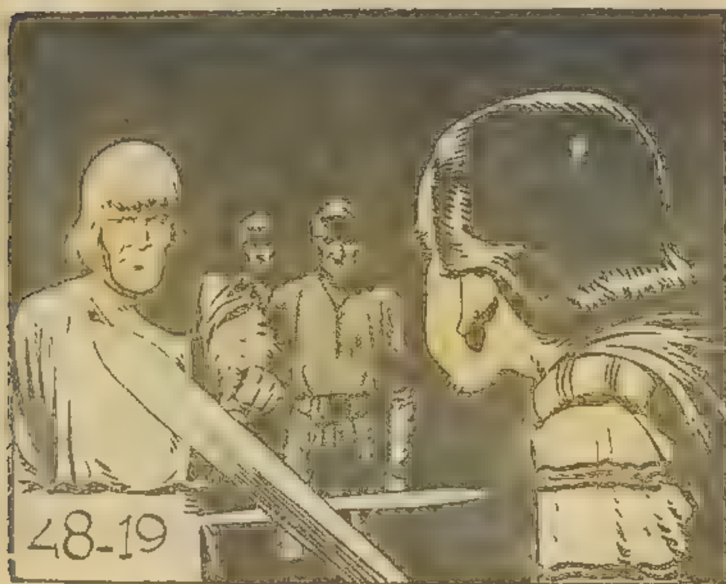
— Nog even mannen, zegt hij dreigend. Als allen hier zijn, dan zullen wij Heer Olaf en zijn vorst eens een kort bezoek brengen...

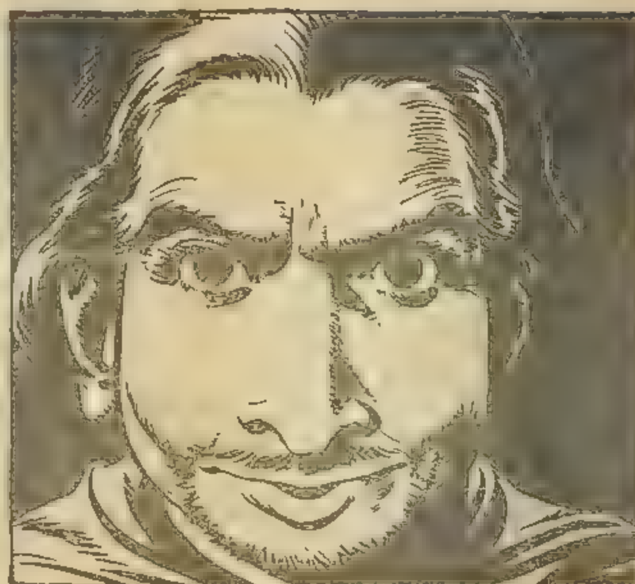
Een krachtige stem onderbreekt hem.

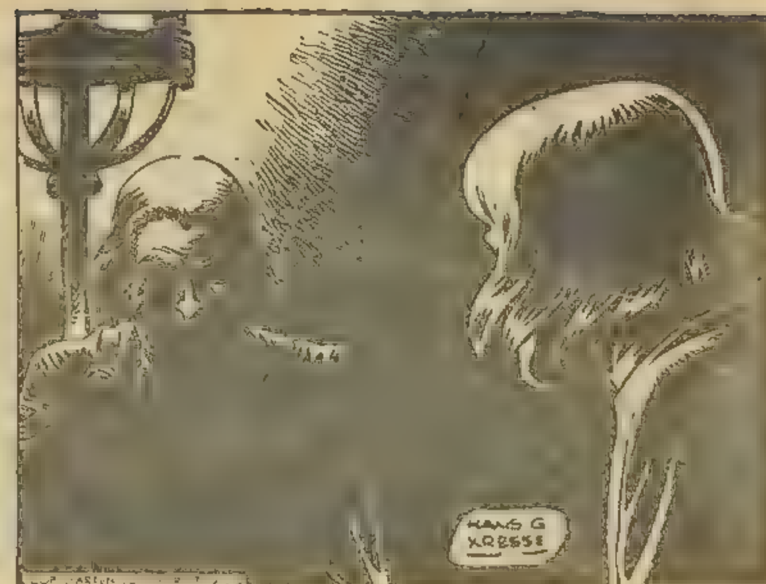
— Niet nodig, Heer Vagen ! Uw Koning weet u zelf te vinden !

Groot en rustig staat de Noorman daar op de laatste trede van de trap. Zijn onverwachte verschijning doet Vagen even terugdeinzen. Maar hij herstelt zich snel. Het zwaard van Tyr flikkert in zijn hand en met een koude dreiging in zijn stem sist hij :

— Ik zal U een warme ontvangst bereiden, Heer Noorman !

Onwillekeurig zijn de twee samenzweerders teruggedeisd, nu de Koning zelf daar zo onverwachts in het midden is verschenen.

— Blijf waar ge zijt ! waarschuwt de Fret dreigend. Maar Eric ziet hem vast in de ogen en komt langzaam, stap voor stap nader. Eerst wanneer de getrokken zwaarden elkaar bijna raken zegt hij :

— Verraad aan uw burchtheer en verraad aan uw Koning, Vagen ? En daarop wilt ge uw troon bouwen ?

Het gezicht van de Fret vertrekt tot een gemene grijns. Met een plotselinge haast begint hij te spreken :

— Gij zijt in de val gelopen, die ik voor u heb opgesteld. Gij en uw vazal Olaf. Die burchtheer, die mij, de toekomstige heer van Tyrfing, het geheim van Tyr's zwaard niet wilde mededelen !

Een duivels licht flikkert in zijn ogen.

— Maar mijn plan was beter ! Gij zelf, Heer Eric, zoudt Olaf verjaagd heben om wat rondom Tyrfing geschiedde. Een onschuldige zoudt gij treffen en verbitterd, zou hij mij de plaats van het zwaard gezegd hebben om daarmede de burcht voor zich terug te winnen. En dan...

De Fret laat zijn stem dalen tot een dreigend gefluister :

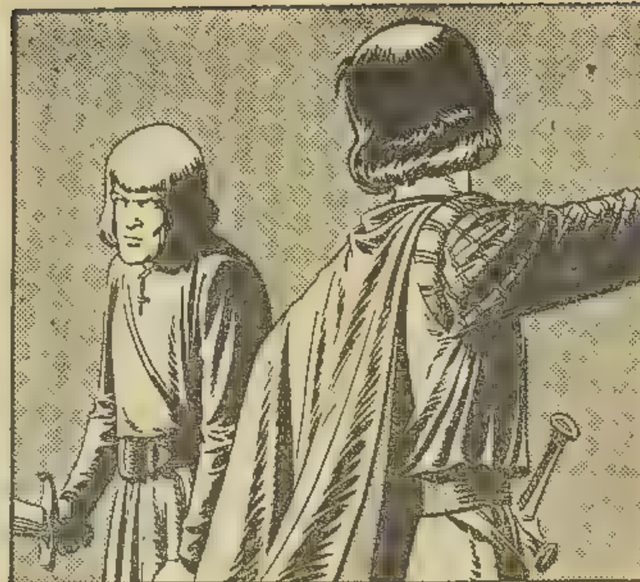
— Dan zou ik u beiden in mijn macht hebben gekregen, zoals ik u nu in mijn macht heb, in de macht van dit zwaard van Tyr, in de macht van mij, Koning Vagen !

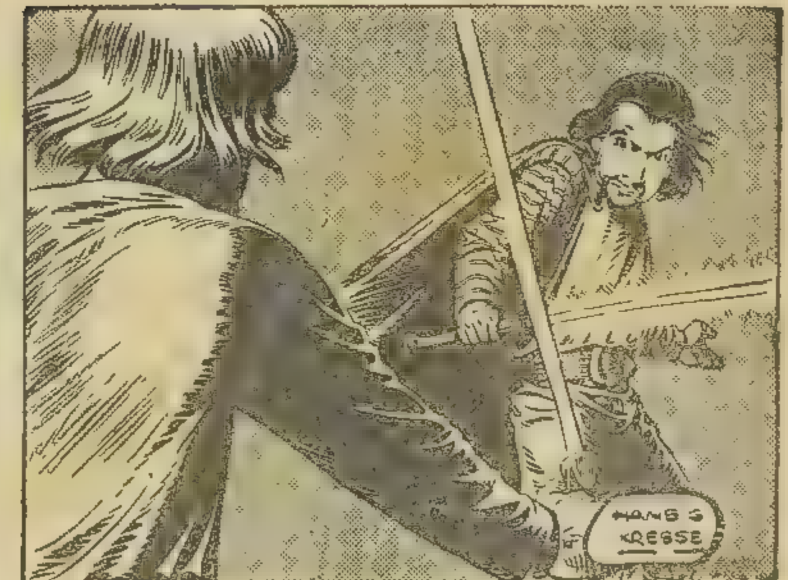
De laatste woorden stoot hij er, in waanzinnige triomf, bijna gillend uit. Volkomen onbewogen blijft Eric hem aanzien. De spieren tot het uiterste gespannen, wacht hij af tot de man met een akelige lach voortgaat :

— En nu, Noorman ! Maak u klaar om te sterven !

Hij brengt de hand met Tyr's zwaard omhoog...

Olaf en zijn getrouwen zijn op de trappen blijven staan. De burchtheer is diep geschokt nu daar de Fret in rauwe bewoordingen zijn eigen plannen pralend uitschreeuwt. Hij ziet hem grijpen naar Tyr, het machtig zwaard, en onwillekeurig deinst hij even terug. Alleen Pum-Pum is stokstijf op zijn plaats vooraan blijven staan.

Noch door de schimpscheuten van de Fret, noch door het dreigend opgeheven zwaard, laat de Noorman zich van zijn stuk brengen. Tot het uiterste gespannen wacht hij de aanval af. Zijn blikken boren zich in de ogen van de tegenstander en het is alsof hij daarin een andere uitdrukking ziet komen. Nog altijd houdt Vagen het zwaard in de hoogte, maar hij schijnt nog te aarzelen.

— Heel dit land zal het mijne zijn, roept de Fret hoogmoedig uit. Iedereen zal mij huldigen als vorst en dan...

Eric bedenkt hoe gemakkelijk het zou zijn, de snoever nu met één slag onschadelijk te maken, maar hij verwerpt de gedachte onmiddellijk. Neen, ook deze verrader mag zich verdedigen in een eerlijk gevecht. Maar waarom tracht hij niet toe te slaan ? Waarom opnieuw dit gepraat... Ineens is het de Koning duidelijk. Tijd winnen wil deze man ! Hij wil wachten tot zijn handlangers aangekomen zijn. Maar zover zal het niet komen...

Met een snelle beweging van zijn zwaard dwingt Eric de Fret tot de strijd en meteen kletteren de wapens op elkaar. Het grote zwaard Tyr schijnt plotseling als tot leven te komen. Vonken schieten naar alle kanten en een sinister zoemen begeleidt iedere beweging.

Het onoverwinnelijk zwaard ! hamert het in Eric's hoofd. Heeft hij wel een kans daartegen ? Is hij niet gedoemd om deze strijd te verliezen ?

Vele tweegevechten heeft Eric reeds moeten leveren en tot nog toe is hij als overwinnaar te voorschijn getreden. Deze tengere man, de Fret, is eigenlijk geen partij voor hem, maar... hij heeft het zwaard Tyr. De eerste uitval van de Noorman, heftig en snel, doet Vagen terugdeinzen, maar hij herstelt zich en Tyr flitst heen en weer met een snelheid, die Eric verbijstert. Neen, niet de verrader is zijn tegenstander, maar dat zwaard. Het is alsof er vlammen uit het staal springen, die het vertrek in een onnatuurlijke gloed zetten. Het flonkeren van het zwaard brandt in Eric's ogen en bij de minste beweging doet het staal de lucht trillen in een mysterieus, zangerig-geluid, onheilspellend en huiveringwekkend, klagelijk als een doodszang. Wanhopig vecht de Noorman tegen de beklemming, die zijn borst schijnt toe te snoeren. Slag na slag weet hij af te weren, maar hij moet achteruit, alsof een geheimzinnige macht hem drijft...

Pum-Pum wringt zich in wanhoop de handen. Tranen van angst en spanning glijden langs zijn bolle wangen omlaag.

— Meester Eric ! snikt hij voor zich heen, — neen, neen, niet gaan terug, hij Fret verslaan moeten... Radeloos schudt de arme dwerg het hoofd...

In een flits neemt Eric waar, hoe het strijdtoneel zich plotseling wijzigt. Het rumoer van stemmen vermengt zich met het gekletter van hun zwaarden. Wil men hem te hulp komen ? Neen, dat kunnen slechts de handlangers van Vagen zijn, die daar door die andere gang binnenkomen. De beide strijdenden kunnen zij niet benaderen, zo snel als daar de wapenen heen en weer flitsen. Maar de oude krijger, die de bende aanvoert, neemt onmiddellijk zijn besluit. De Burcht, mannen ! schreeuwt hij, aanvallen ! ! !

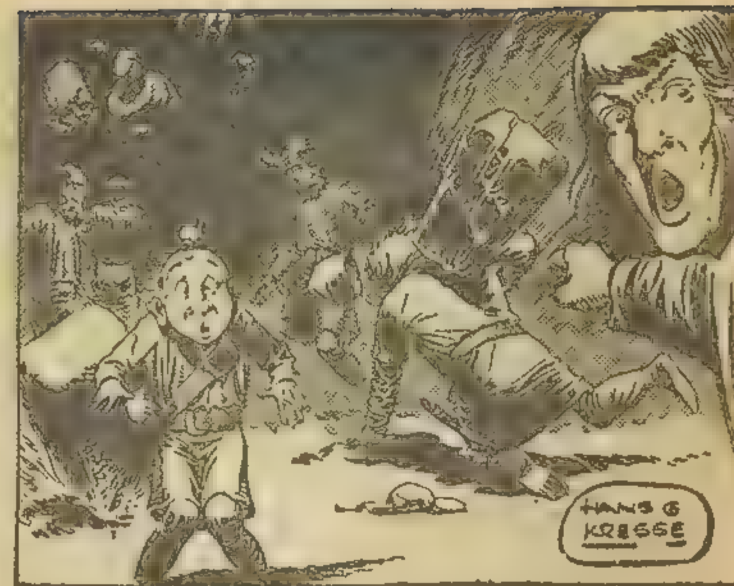
De plotselinge binnenkomst van de overvallers doet Olaf en zijn getrouwen als bij toverslag ontwaken uit de beklemming, waarin de aanblik van Tyr hen scheen te hebben gebracht. Onstuimig dringen ook zij het vertrek binnen en storten zich op de bende, die Tyrfing in bezit wil nemen. Dof weerkaatsen de muren het gedreun van zwaarden op schilden en het snorren van pijlen mengt zich met de angstkreten van de getroffenen. Hier in deze oude gewelven wordt het lot van de burcht opnieuw gestreden...

Maar in het tweegevecht komt geen onderbreking. Vreemd is het de Noorman te moede. Dat zwaard ! Telkens weer komt het met meedogenloze zekerheid op hem toe, fonkelend en vlammend, met dat ijle maar toch zo doordringend geluid, dat hem door merg en been gaat. Daar ! Ook deze slag kan hij nog afwenden. Wat is het toch, dat zijn spieren schijnt te verlammen ? Waarom kan hij niet laten, steeds maar naar dat staal te kijken ? Als door een mist ziet hij Vagen's gelaat, dat hem onwezenlijk en als verbaasd aanstaart. En nu begrijpt Eric het... Wel rust dit zwaard in Vagen's verraderlijke hand, maar ook hij wordt gedreven als door een verschrikkelijke kracht.

Met een uiterste inspanning poogt Eric de Fret in de ogen te zien. Maar juist daardoor weifelt hij een ogenblik en in die enkele seconden raakt het zwaard Tyr hem op de rechterarm, zodat hij zijn eigen wapen laat vallen. Wanhopig deinst Eric terug. Hij voelt geen pijn van zijn verwonding, hij ziet slechts de van haat vervulde, bloeddoorlopen ogen van zijn tegenstander, die langzaam op hem toekomt, hij ziet slechts het zwaard dat nu gericht wordt op zijn borst...

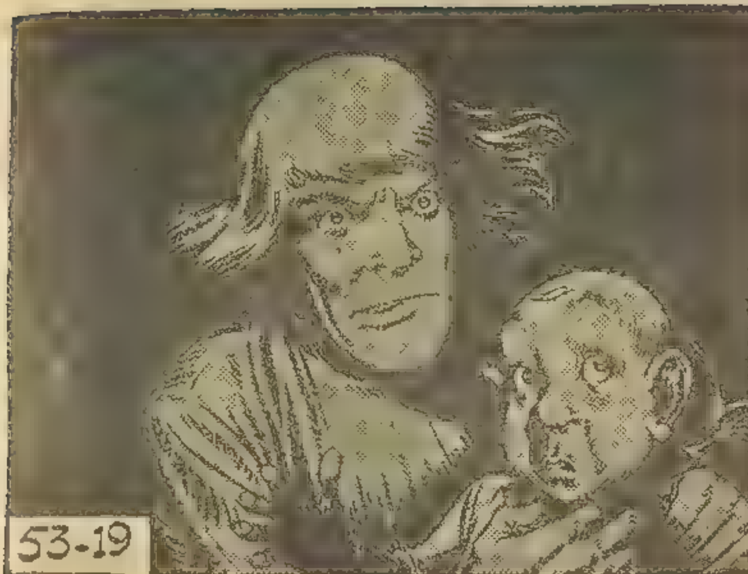
Pijlsnel schiet Tyr vooruit in Eric's richting. Maar wat is dat ? Heeft de Fret zich zijn zekerheid laten benemen door de dwingende ogen van de Noorman ? Die ogen, die hun kracht behouden hebben, óók toen zijn eigen zwaard op de vloer kletterde ? Wat doet die stoot zoveel aan zuiverheid verliezen, dat de Noorman met een bliksemsnelle sprong de dodende spits vermag te ontwijken ?

Het zwaard zal op de muur aan stukken breken ! gaat het door Eric heen. Maar als gedreven door een bovennatuurlijke kracht boort het staal zich diep in de muur en een regen van steenbrokken valt rondom neer. Een gerommel wordt hoorbaar, als teisterde een aardbeving het oude slot. Zonder op of om te zien, slechts gedreven door de zucht naar zelfbehoud, springt Eric weg van deze onheilspellende plek. Achter hem vallen met donderend geweld grote steenklompen omlaag, de muren wankelen...

De aanblik van door angst vertrokken gezichten, doet de Noorman tot de werkelijkheid terugkeren. Vagen's handlangers !

— Versper de uitgangen ! schreeuwt hij in de richting waar hij door een wolk van stof heen het gelaat van Olaf ontwaart. Laat niemand ontsnappen !

Het komt Eric voor alsof een zware last van hem afgevallen is, nu het verschrikkelijk zwaard hem niet langer als in een bedwelming gevangen houdt. Snel gaan zijn blikken door het vertrek. Pum-Pum staat als aan de grond genageld, maar een vallend stukje steen brengt de dwerg weer tot bezinning. In een flits ziet Eric de gestalte van de Fret, dan sleurt hij Pum-Pum mede in een ontzaggelijke sprong achterwaarts. Met oorverdovend geraas stort de gehele achtermuur in, de luchter wordt medegesleept. Wilde angstkreten klinken op en dan daalt over alles een inktzwarte duisternis neer...

In het duister van het instortende gewelf botsen de mannen tegen elkaar. De Noorman is zich het eerste bewust welke gevaren hen nog verder bedreigen.

— Naar de uitgang, mannen ! beveelt hij. Hij neemt Pum-Pum in de armen en draagt hem in de richting, waar een zwakke lichtlijn de trap naar boven aanwijst. Andere gestalten dringen zich voor en achter de Noorman de trap op. Ondanks stof en gruis herkent hij enkele van de mannen van Olaf en nu ontwaart hij ook de burchtheer zelf.

Achter elkaar stommelen de krijgers naar boven, bezeten door de gedachte, dit oord der verschrikking zo spoedig mogelijk achter zich te laten. Even voor het luik, dat toegang tot de trap geeft, blijft Eric staan. Pum-Pum ziet angstig naar hem op. Met donderend geweld komt opnieuw een steenmassa in beweging. Nog verder is het gewelf ingestort. Een regen van brokken steen en verweerde kalk stort op de onderste trede van de trap neer.

Teruggeschrokken zien Eric en zijn mannen toe. Wat is er met de Fret en zijn handlangers gebeurd ? Niets beweegt nog, daar beneden. Wat is dit, een nieuwe valstrik ?

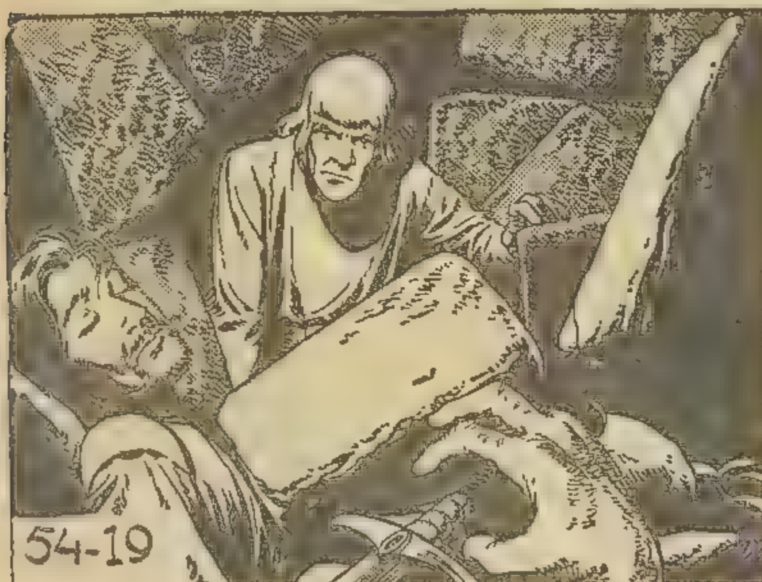
— Geef u gewonnen ! roept Eric met stentorstem, maar alleen een zwakke echo geeft antwoord. Wat zal de Noorman doen ?

Het zwaard opnieuw in de hand gaat hij, met uiterste behoedzaamheid enige treden naar beneden.

— Alle uitgangen zijn bewaakt ! roept hij weer. Niemand kan nog ontsnappen ! Komt te voorschijn !

Weer blijft ieder antwoord uit. Vastbesloten gaat Eric verder de treden af. De mannen, die toezien, kunnen met moeite ademen. Wat zal de Noorman vinden in dat duistere hol ?

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Langzaam beginnen Eric's ogen te wennen aan de duisternis. Zware steenklompen versperren de toegang tot het onderaardse vertrek. De Noorman klimt er over heen. Voet voor voet gaat de Koning verder. Voorzichtig daar, onder die ingestorte muur... Hij bukt zich en tegelijk ziet hij wat hij gezocht heeft : het lichaam van een man, bijna bedolven onder een reusachtige steenklomp. Alleen zijn gezicht is vrij gebleven, het gezicht van Ridder Vagen.

Ontroerd ziet de Koning neer op de trekken van de man, die hem naar het leven stond, en het rijk wilde ontnemen.

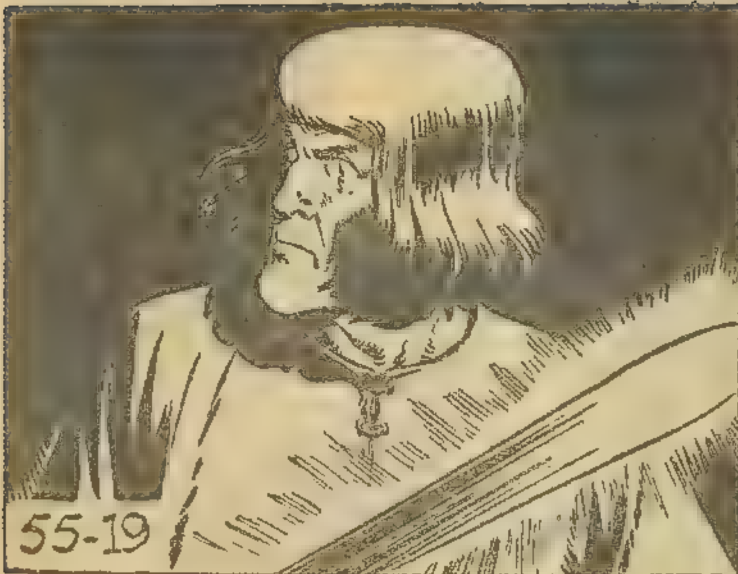
Hij... en zijn makkers ! peinsde Eric, om zich heen ziende. In dit hol, waarin zij hun plannen smeedden, hebben zij hun graf gevonden. Maar waar is het zwaard, dat hen allen betoverde ?

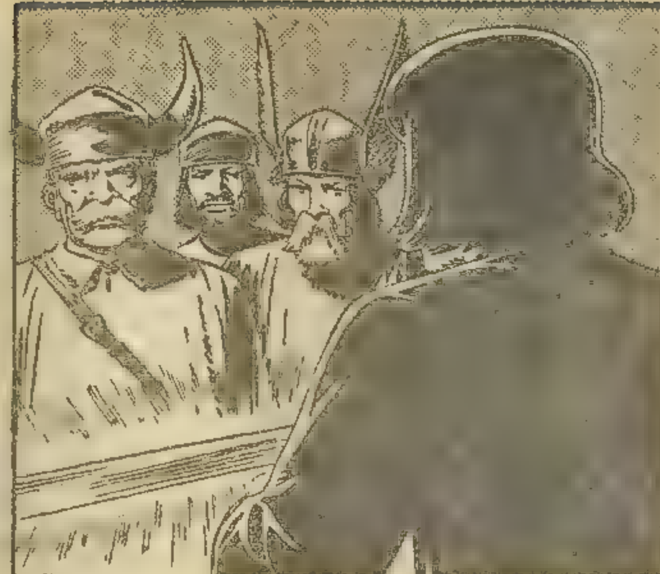
Scherp oplettend baant hij zich verder een weg. Maar het zwaard ziet hij pas, wanneer hij zich toevallig omwendt. Het ligt vlak bij de Fret. De onnatuurlijke lichtglans heeft het behouden. Geen smet of kras ontsiert het blinkend lemmet, als in angstaanjagende tegenstelling met dit feest der verwoesting...

De Noorman overwint zijn aarzeling. Bukkend vat hij het zwaard aan. Hij moet zich verzetten tegen de neiging, het onmiddellijk weer te laten vallen. Want daar is het weer, dat zangerig klagend geluid, dat hem in het gevecht met Vagen als onder een dwang hield. Maar wat is dat andere ? Verbeeldt hij zich dat ? Hoort hij, dat een ander geluid zich mengt met dat van het zwaard ? Wat is dat voor een gefluister, zo zacht als het ritselen van een boomblad ? Maar het klinkt in zijn oor : Noorman... neem... Noorman... het zwaard

Wild ziet Eric om zich heen, harder, dringender nog klinken de woorden door zijn hoofd :

— Neem het zwaard, Noorman !

Automatisch begint de Noorman te lopen in de richting van de trap. Hij moet hier vandaan ! Hij draagt het zwaard op de armen, maar de stem laat hem niet met rust. Die stem dreunt mee met zijn voetstappen en het is Eric te moede, als moest hij marcheren op een marslied van de dood.

— Neem het zwaard, bezit het zwaard, zegt de stem.

— Zwaard geeft macht, rijkdom, land ! klopt het in het hoofd van de Noorman.

Sneller gaat hij lopen om er aan te ontkomen. Maar sneller ook klinkt het met hem mede :

— Eer en roem... wereldmacht... alles voor Eric... help de mensen... red de wereld tot...

— Juist ! denkt Eric grimmig. Tot ik er aan onderga ! Neen, nooit zal dit zwaard hem behoren !

Blindelings stormt hij de trappen op. De mannen, die bij het luik in angstige spanning op hem gewacht hebben, zien de Koning verbaasd aan.

— Geen levend wezen meer beneden ! zegt de Noorman kort. Het zwaard dat zij zochten, dit zwaard, heeft hen allen vernietigd !

In Olaf's ogen leest hij een vraag. Met vaste stem zegt hij :

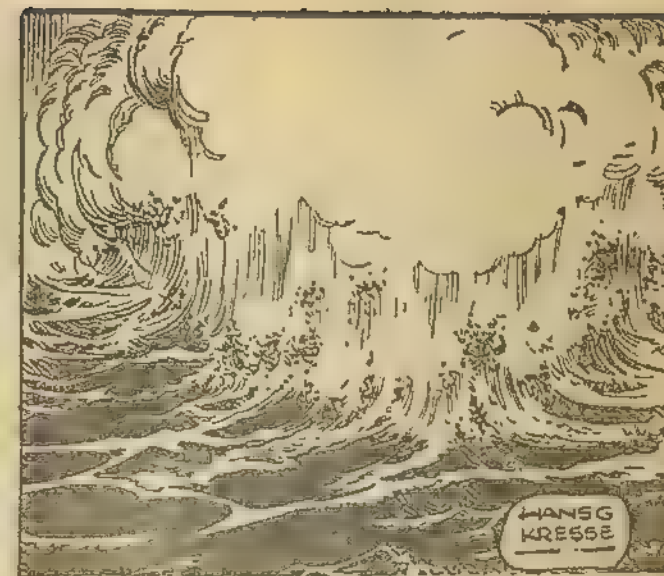
— Wij zullen dit zwaard onschadelijk maken !

En bij het wegsterven van de nacht tekenen zich tegen de langzaam lichter wordende einder de donkere omtrekken af van een zwijgende stoet. Hol klinken de hoefslagen op de kale rotsgrond. Naast de burchtheer gaat Koning Eric. Awain en Ewoud volgen hen en een voerman met twee knechten komen achteraan.

Door het dampende land brengen zij het zwaard Tyr de kale bergtop op.

Het zwaard Tyr is in een berenhuid gewikkeld, bijeengehouden met taai peeskoord. Langzaam, het zwaard torsend op de armen begeeft hij zich naar de kar, die klaar staat. Hij hoort het weer, dat geluid van die geheimzinnige stem, als werd het door de wind naar hem toegebracht :

— Doe het niet!... Noorman, neen! Stofstijf blijft de Koning staan. Luisteren moet hij, al wil hij het niet :

— Het zal u berouwen... wenen zult gij... om deze daad !

Krijtwit is Eric's gelaat geworden.

Verontrust door de plotseling zo vreemde houding van de Koning doet burchtheer Olaf een paar stappen naderbij. Wat is er met de Noorman ?

Doch eer Olaf hem bereikt heeft werpt Eric met een krampachtig gebaar, als moest hij zichzelf overwinnen, het zwaard in de kar. Dof dreunen de planken, die de kar moeten afdekken. Met vreesachtige ogen snoeren de knechten de meegebrachte touwen er om heen...

Een snerpend kort bevel van Eric. Daar duwen de mannen het krakend voertuig voort, over de laatste meters van de rotspunt... Daar ! De kar steekt reeds over de rand heen, de wielen verliezen het contact met de grond... Met zijn vreemde inhoud stort de kar in de diepte om, vele honderden meters lager, met een doffe klap het water te raken.

Eric ziet de burchtheer met vaste blik aan. De mannen raden elkaars gedachten en de opluchting, die hen beiden vervult.

Want daar beneden, ver onder hen bruist en kolkt het water. Een gele nevel als van brandende zwavel stijgt omhoog en met het gieren van de wind mengt zich de ijl-zangerige klaagtoon die langzaam wegsterft...

Met een waarlijk vorstelijke feestmaaltijd huldigt de heer van Tyrfing zijn koning op de vooravond van diens vertrek. De knechten van de burcht, die delen in de algemene opluchting nu de samenzwering van de Fret is verijdeld, dragen de meest uitgezochte schotels op. De wijn fonkelt in het licht van vele luchters en de ridders korten zich de tijd met vrolijk gezang.

De burchtheer ziet het alles met innige blijdschap aan. Zware zorgen zijn hem afgevallen, maar zij hebben sporen op Olaf's gelaat nagelaten.

— Gij hebt Tyrfing van grote gevaren gered. Heer Koning ! zegt hij tot Eric met een warme klank in zijn stem. De Noorman ziet hem ernstig aan :

— De grootste gevaren zijn altijd die, zegt hij, welke ons in eigen huis belagen !

De burchtheer knikt peinzend. — Vagen was zijn aangewezen opvolger, vertelt hij. — Zelfs de hand van mijn dochter zou ik hem hebben gegeven ! Maar zonder U, Koning Eric...

— Gij zoudt Pum-Pum moeten bedanken ! meent Eric. Indien hij mij niet was gaan zoeken, zou hij het bij U niet zo goed hebben gevonden.

Olaf kijkt even bevreemd op, maar Eric gaat voort :

— Ik op mijn beurt zou dan geen boze vermoedens tegen U, Heer Olaf, hebben gekoesterd en misschien al lang weggetrokken zijn, nog voor de Fret zijn plannen had kunnen uitvoeren ! Maar hoe kwam de Fret hier eigenlijk op de burcht terecht ?

— Reeds als jonge schildknaap, antwoordt Olaf. Maar hij stamde wel uit een zeer oude familie. Ge zult wel eens de naam van zijn halfbroer gehoord hebben : Baldon !

— Baldon ! Zeker heb ik daarvan gehoord ! zegt Eric verrast. Heel veel onheil heeft die Baldon over mij gebracht.

— Baldon en de Fret waren beide zoons van dezelfde vader, legt Olaf verder uit. En naar wat ik hoorde, waren zij elkaar waard.

— Beiden kregen wat zij verdienden! zegt de Koning met nadruk.

— Er was nog een derde broeder, vertelt Olaf verder. Jaren geleden is hij weggevaren met een schip, naar men zegt in westelijke richting. Nooit heeft iemand nog iets van hem gehoord.

De komst van Heidrun onderbreekt hun gesprek. Het schijnt Eric toe, dat ook zij er veel fleuriger uitziet. De dood van haar verloofde heeft haar blijkbaar niet aangegrepen.

Alsof ze zijn gedachten heeft geraden zegt het meisje :

— De Fret als echtgenoot was niet mijn keus !

Eric ziet haar vriendelijk aan. Inderdaad, dit meisje was de eerste hier op de burcht, waarin hij meende vertrouwen te kunnen stellen.

— Waarom komt ge niet met ons mee, naar Wogram's burcht ? Winonah zal U gaarne ontvangen en U nog vele dingen leren.

Eric ziet Olaf's gelaat vertrekken en hij heeft bijna spijt van zijn uitnodiging. Maar Heidrun ziet hem aan met ogen, waaruit de blijdschap straalt en zegt zacht :

— Het zou mijn liefste wens in vervulling doen gaan !

— Dan moet ge ook maar gaan ! zegt Olaf wat bars, als om zijn ontroering te verbergen. Maar vergeet uw eenzame vader niet !

Met een hartelijke kus stelt Heidrun de burchtheer gerust.

— Welaan dan ! zegt Eric opgeruimd. Bij het aanbreken van de dag rijden wij van Tyrfing weg, naar huis.

Zullen weldra verschijnen :

DE TWINTIG LAATSTEN
DE STRIJD OM HEIDRUN

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal.

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL